

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

— Kuzum, Doğu köyleri neresi-
dir?..

— Doğu köyleriüüü... Kadıköy, E-
renköy, Çengelköy, Vaniköy, hepsi
Doğu köyleri!..

Bütün banka muamelelerinde

Yurt içinde ve dışında kurduğu teşkilât ve tesis ettiği münasebetler sayesinde bilûmum banka hizmetlerini müşterilerinin menfaatlerine en uygun şekilde ifa eden Türkiye İŞ Bankasının modern sistemlere göre kurulmuş olan servislerinde başlıca banka muameleleri emniyet, sürat ve kolaylıkla neticelendirilir:

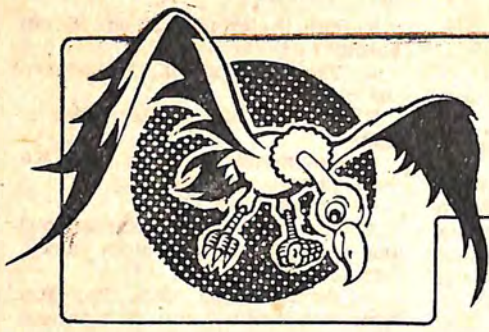
- cari hesaplar açmak
- küçük cari hesaplar açmak
- havale yapmak
- ticari senetleri iskonto veya iştira etmek
- ticari senetleri berayı tahsil kabul etmek
- her çeşit döviz alıp satmak
- akreditif açmak
- kefalet mektubu vermek
- seyyah çekleri satmak
- esham ve tahvilâtı müşteri namına almak ve satmak
- kasa kiraya vermek
- kıymetli eşya ve evrak muhafaza etmek

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 43 Cilt: 11 Sayı: 37 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 7 Eylül 1966

Varto'dan Sevgilerle!

ATATÜRK'ÜN ölümünden sonra, her şey küçülmeye başladı. Mebuslar, Vekiller ve dünya sahnesinde oynadığımız roller...

Mustafa Kemal, milletlerarası bütün olaylarda başrollerden birinde görülmüştür, ömrü boyunca. İsmet İnönü, zorlanmadıkça sahneye çıkmaz. Çıkarsa, dilsiz figüranlardan biri kalmayı öngörür.

Seçtiği adamlara bakınız: Şükrü Kaya'nın doldurduğu koltuğa kimi oturttu ise kaybolmuştur!

Kolayca yok ettiği insanların yerine bir tek adam var edemedi.

Çok partili 1950 seçiminden sonra o günleri de arar olduk. Cumhurbaşkanı Celâl Bayar, Doğu problemini anlatacak bir tek devlet adamı bulamadığı için, kendisi okuyup kendisi öğrenmek çabasına katlanmış, İçişleri Bakanlığında bütün dosyaları Çankaya köşküne taşıtmıştı!

Bütün o geçmiş yılların muhasebesini yapacak değiliz. Sağlık Müdürlüğünden Sağlık Bakanı yaratan ilkinci cumhuriyet iktidarı meydana! Bizim dikkatimizi üstüne çeken bir başka makam, bir başka kişidir. Hemen adını söyleyelim: Ferruh Bozbeyle.

1965 seçimleri, oy sandıklarından bir A.P. iktidarı çıkarmıştır. Millet iradesini elbet saygı ile selâmlarız. Ama orta halli bir adsız avukattan bir Büyük Millet Meclisi Reisi nasıl çıktı? Buna, gün geçtikçe artan bir hayret içindeyiz.

Yükseldiği kürsüde, yanındakilerden çok karşısındakileri avlayan tarafsızlık oyunuyla bir kolay şöhrat yolu tutan Bozbeyle, bazı sıg görüşlülerin gözlerini kamaştıran zekâsiyle, ard düşüncesini yaldızlayamadı. Bizim gibi elli yıldır perşembenin gelişini çarşambadan görenler, Büyük Millet Meclisi Başkanı na:

— Azimetin ne tarafa?..
Diye sormadan onun hangi yolda, hangi yönde olduğunu dürbünsüz görürler!

Ama biz onun —Demirel - Bilgiç çatışmasından ümitlenerek— belki A.P. Kurultayına sakladığı yarınki emellerine değil de bugünkü durumuna bakalım:

Sayın Bozbeyle dün nerede idi? Bugün nerededir? Yarın nerede olacak?...

Gazetelerin verdiği haberlerden öğreniyoruz ki, Büyük Millet Meclisi Başkanı, bir Moskova yolculuğundan yeni gelmiş ve bir Bulgaristan seyahatine yeni çıkmıştır.

Merak ediyoruz: Meclis Başkanı, mız böyle bir dış geziye çıkarken kendisini hiç tarttı mı acaba?

Ahmet Emin Yalman dostumuzun tatlı bir safvetle anlattığına göre,

Ferruh Bozbeyle hiçbir yabancı dil bilmemektedir.

Pekiil, gittiği memleketlerde, karşılaştığı insanlarla nasıl konuşacak?.. Tercümanların yardımıyla mı? İsminin altında taşıdığı siyasî görevi ile bu bilgisizlik bağdaşmaz!

Türkiye'ye gelen yabancı devlet adamlarıyla her zaman bir sofrada karşılaşırız: Geçen yıl yurdumuzu ziyaret eden İran İçişleri Bakanı bunlardan biridir. Benimle bir Parisli Fransızcasıyla konuşan devlet ve kültür adamı, bir başkasıyla konuşurken Londra idi!

Bu yıl, Anadolu Kulübünde Romanya devlet adamlarıyla karşılaştım: Yabancı dilleri kendi ana dillerinden farksız konuşuyordular.

Tercümanlı devlet adamı, galiba Türkiye'den başka yeryüzünde hiç kalmamıştır!

Hemen söyleyim: Yabancı dilin son derece ehemmiyetsiz bir ehemmiyeti vardır.

Yabancı dil bilmek, aslında büyük bir mânâ taşımaz. Ama yabancı dil bilmemenin mânâsı sahiden büyüktür.

Almancayı, Fransızca'yı, okuyacak, anlayacak, konuşacak kadar iyi bilen İsmet Paşa, altmış yaşından sonra İngilizce öğrendi!

Bu bakımdan, yabancı dil bülbülleri karşısında: «Maşallah neler biliyor» diye şaşmayız ama, bilmeyenler karşısında: «Kimbilir neler bilmiyorlar» diye acı düşünürüz.

Sayın Bozbeyle, sesimizi sınır dışında duyar da bize: «Peki, ne yapayım?» diye sormak lütfunda bulunursa, kendisine söyleyeceğimiz şudur:

— Sayın Başkan, Doğu illerimizde bir deprem oldu. Nice köyler toprak altında silindiler. Üç bin insan kefensiz, mezarsız yatıyor. Kış deşet içinde bekleyenler var. Kar yolları kesmeden, bir milletvekilleri topluluğu başında, milletin arasına, sizi seçenlerin arasına gitmek, meşhur zekânızı okşayacak bir düşünce değil midir?

Büyük Millet Meclisi kürsüsüne, keşke «Rusya'dan sevgilerle» dönceğinize «Varto'dan sevgilerle» dönsediniz sayın Başkan!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kabinede değişiklik

Galiba Demirel kabinesi, Başbakanı zahnete sokmadan, kendi kendine değişecek. Biliyorsunuz, İzmir Fuarında nutuk çekme rekabeti yüzünden Ticaret Bakanı istifa etti.

Eh, zaten değişecekler arasında bulunan Macit Zeren böylece çekilmiştir.

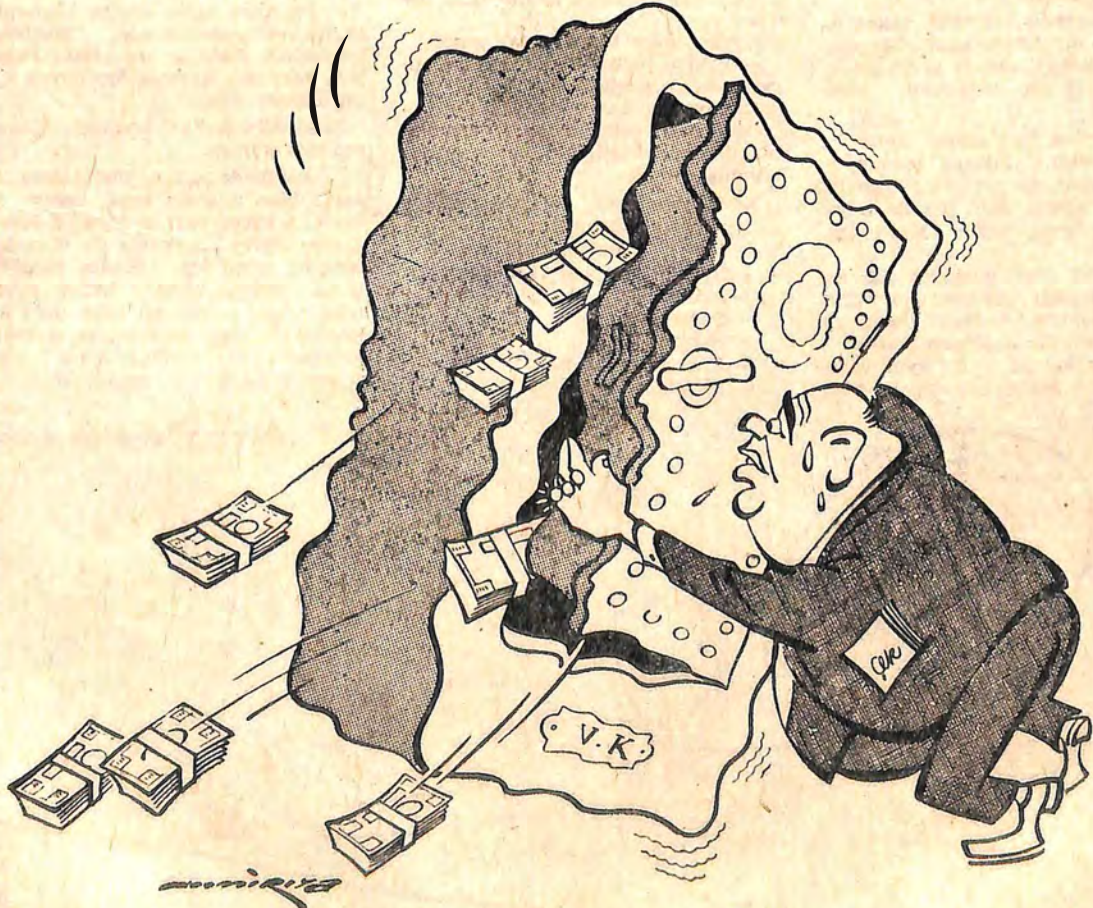
Şimdi, İmar Bakanı da Doğu depremiyle sarsılıyor. Belki siz bu satırları okurken Haldun Menteşoğlu da koltuğundan düşmüştür.

Biraz sonra okullar, liseler, üniversiteler açılacak... Kopacak gürültüye Milli Eğitim Bakanının dayanabileceğini sanır mısınız?

Olsa olsa yalnız bir kişiyi olaylar deviremeyecektir: Sağlık Bakanını...

Artık o kadarcığını da Başbakanın himmetinden bekleriz!

Deprem bölgesi için yardım kampanyası açıldı. — Gazeteler —

— Eyvaaaah, deprem şimdi bizim bölgede başladı!..

SON zamanlarda bazı kimsele-
rin tertipledikleri dans müsa-
bakalarının, dansözler krali-
çesi seçimlerinin halk arasında ol-
dukça ilgi toplaması üzerine, Akba-
ba Dergisinin yöneticileri de, bir
güzellik yarışması düzenlemeyi ve
1966'nın Akbaba güzelini seçmeyi
tasarlıyorlardı. Bu düşünce, Akbaba
mensupları arasında hemen benim-
sendi, kraliçe seçimi için ön hazırlara
başlandı. Bu konudaki çalış-
maların bir komite tarafından yü-
rütülmesi gerekli görülmüş, Ahmet
Koçer, Selâmi Yurdatap ve Bülent
Şeren'in katılımıyla, üç kişilik bir
komite kurulmuştu. Koçer, komite-
ye başkanlık ediyordu.

Geçenlerde ilk toplantısını yapan
yarışma komitesi, yarışmanın tari-
hini, yerini, jürisini ve koşullarını
görüşmüş, bu konuda kararlara var-
mıştı. Yarışmaya katılacakların, a-
şağıdaki niteliklere sahip olmaları
gerekli görülmüştü:

- 1 — 17 yaşından küçük, 27 yaşın-
dan büyük olmamak,
- 2 — Boyu 1.85 den yukarı ve 1.45
ten aşağı olmamak.
- 3 — Kilosu 85 ten yukarı ve 45
ten aşağı olmamak.
- 4 — Plâjlarda fazla tanınmış, aile
kabinelerine fazla alışmış olmamak.
- 5 — Ahlâk Zabıtasında kaydı ve
resmi bulunmamak.

Yarışmanın, geniş bir çevreye du-
yurulabilmesi için, Radyo ve gaze-
telerle ilân edilmesi, ayrıca duvar
afişleri astırılması komitece uygun
görülmüştü.

O akşam, Derginin dağıtım ve a-
bone memuru Kadir Canbaz, komi-
tenin aldığı bu kararları, Çağaloğ-
lu'ndaki Nazmi'nin kahvesinde, soh-
bet sırasında ağzından kaçır-
dı. Akbaba'nın böyle bir yarışma açması,
Kadir'i dinleyenleri pek ilgilendirdi.
Yarışmanın ilân edilmesine fırsat
kalmadan, haberin çabucak yayıl-
ması, ertesi sabah, Ahmet Koçer'i
şaşırtan bir durum yarattı.

Koçer, o sabah dergiye biraz er-
ken gelmişti. İdarehanenin mer-
divenini çıkarken, anahtar dizisini
eline almış, dış kapının anahtarını
da parmaklarının arasında hazır et-
mişti. Kapının önüne geldiği vakit,
kendisini gerçekten şaşırtan bir du-
rumla karşılaştı.

Sabahın erken saatinde, sahanlık-
ta, telaşlı bir kadın kalabalığı top-
lanmıştı. Koçer, onları görünce:

— Bir şey mi istiyorsunuz efendim? dedi.

Kadınlardan biri utana utana:
— Beyfendi, kusura bakmayın,
dedi. Akbaba dergisi bir güzellik
yarışması açmış da... Biz de o ya-
rışmaya girmek için... Kaydolma-
ya...

Ortada fol yok, yumurta yokken,
sabah karanlığı başlayan bu müra-
caatlar, komite başkanını hayli şa-
şırttı. Biraz düşündükten sonra:

— Öbür hanımlar da aynı yarış-
ma için mi gelmişler? diye sordu.

**A
k
b
a
b
a**

Güzeli...

ADNAK VETİ

— Evet. Yarışmaya katılmak için
geldik, dedi, birisi daha...

Ötekiler de tasdik ettiler:

— Biz de öyle...

O zaman Koçer, anahtarı kilide
sokup kapıyı açtı:

— O halde içeriye buyurun, dedi.

Kendisi girdi önden. Ötekiler de
peşinden geldiler.

Koçer, kolunun altındaki çantası-
nı, çalışma masasının üstüne bırak-
tıktan sonra, odaya dolan hanımla-
rı, şöyle bir gözden geçirdi:

— Biz, daha yarışmayı ilân etme-
dik, dedi. Siz, nereden haber alıp
da geldiniz?

Kadınlardan arasında bulunan yaşlı
bir hanım, (Anlaşılan kızıyla bera-
ber gelmişti) atıldı:

— Müdür bey oğlum, dedi. Ak-
şamdan beri Aksakal mahallesi, ya-
yık ayranı gibi çalkalanıyor. Biz
hep, aynı mahalleden geliyoruz.
Başkalarından önce davranalım de-
dik.

Koçer, biraz tereddütten sonra:

— Peki o halde, dedi. Madem bu-
raya kadar geldiniz, artık sizi geri
çevirmiyelim, kaydınızı yapalım.

Çekmeceyi çekip, aday fişlerinden
bir demet çıkardı. En başta duran
hanıma döndü:

— Hanımefendi, dedi. Yarışmaya
siz mi katılacaksınız?

— Ben katılacağım beyfendi.

— Öyleyse isminizi rica edeyim.

— İsmim Sevil.

— Soyadınız?

— Saraygülü.

— Kaç yaşındasınız?

— Yirmi bir efendim.

- Kaç kilosunuz?
- 57.
- Boyunuz kaç?
- Topukluyla 1.68 geliyorum bey-
fendi.

— Plâjlarda, aile kabinelerinde fi-
lân, fazla tanırılar mı sizi?

— Aaaa, ne münasebet beyfendi?
Biz plâja daima, Selim ağabeyin
kamyonuyla gideriz. Kumkapı'dan
evcek denize girer, döneriz. Aile
kabinesi de, ne demek oluyormuş?

— Peki efendim, sonuncu bir so-
rumuz var. Özel hayatınızla ilgili
bir soru. Çok afedersiniz, bâkire mi-
siniz, dul musunuz?

Genç kız önüne baktı:
— Allaha şüktür, melâikeler melâi-
kesiyim!

Öbür adaylardan bir tanesinin an-
nesi, bu lâfın üzerine, hafifçe mırıl-
dandı:

— Utanmaza bak, utanmaza!...

Daha geçen cuma, kürtaç oldu rezill
Bu lâfı Koçer duymadı. O sırada
sokak kapısı anahtarla açıldı. Bül-
lent Şeren'le Selâmi Yurdatap da
idarehaneye gelmişlerdi. Ahmet Ko-
çer'in kapısının açık, içerisinin de
kalabalık olduğunu görünce şaşır-
dılar.

Koçer, komite arkadaşlarına du-
rumu izah etti. Onlar da birer is-
kemle çekip oturarak, kraliçe aday-
larını süzmeye başladılar. Koçer, i-
kinci adaya sordu:

- Sizin adınız ne efendim?
- Benim adım İffet.
- Soyadınız?
- Güngörmemiş.
- Kaç yaşındasınız?

— Yirmi altıyı yeni bitirdim e-
fendim.

- Boyunuz kaç?
- 1,68.
- Kilonuz?

— 56. Tam balık etiylim beyfendi.
Bizim memleketimizde, maalesef
tombullar makbul sayılırlar. Fakat
ben kendimi, Avrupa ölçülerine uy-
durdugum için...

Başörtülü kadın, kendini tutama-
yıp lâfa karıştı:

— Beyfendi oğlum, dedi. Hani lâ-
kırdı bize düşmez ama, benim de
bir çift lâfım var. Avrupa'ya özene
özene, bizim kızlarımız da domates
sırıgına döndüler. Kadın dediğin,
biraz etlicene olmalı. Erkek kısmı
elini uzattı mıydı, içi kıtık dolu as-
keriye yastığını mı tutuyor, yoksam
kemiksiz paça dondurmasını mı tu-
tuyor, orasını iyice anlamalıdır.

— T.H.Y. uçakları dolmuş yapacak. —

Komite üyelerinden Bülent Şeren
sordu:

— Yarışmaya siz mi katılacaksi-
niz bayan?

Kadın, ters ters yüzüne baktı o-
nun:

— Ben meraklı değilim, dedi. Kı-
zımı yazdırmaya getirdim.

— Kızınız hangisi?

Arkada duran genç kızlardan biri
öne geçti. Kadın, onu biraz daha i-
leri çekerek:

— Benimkisi bu, dedi. Her kıza
benzemez benim kızım. Nur parçası
gibi... Kaş, göz dersin, öyle. Göğüs,
gerdan dersin, Hacı Recep mahalle-
bisi.. Kalçalar dersin, Paşabahçe
darbukası... Bel dersin, Küçükpa-
zar simidi... Methetmek gibi olma-
sın, her ana doğuramaz böylesini.

Komite üyesi Selâmi Yurdatap
sordu:

— Sizin kızınız hangi mektepte o-
kudu? Yani, tahsili nedir?

— Benim kızımın tahsili, Madam
Evdoksiya'nın nakış dikiş mektebini
bitirmedi Enistütü mektebine ben
mahsus yollamadım. Mektepte sek-
solocu öğrenip de, körpe yaşta zi-
yan zebil olmasın diyerekten yolla-
madım.

Başkan Koçer, kadının lâfını kes-
mek için:

— Peki hanımefendi, dedi, kaydını
yaparken bunları söylersiniz Şimdi
şu hanımın işini bitirelim.

Tekrar, İffet Güngörmemiş'e dön-
dü:

— Siz, dedi, plâjlara filân devam
eder misiniz?

Bülent Şeren atıldı:

— Yani, dul musunuz demek isti-
yor Ahmet bey...

Kadın, önüne baktı:

— Dulum efendim.

— Kaç defa evlendiniz?

— Belediye nikâhıyla iki defa ev-
lendim efendim.

— Başka?

— Hepsi o kadar beyfendi.

Arkadan bir mırıltı duyuldu:

— Söyle, söyle, utanma!

Kadın, başını önüne eğdi:

— Başka evlenmişliğim yoktur
beyfendi.

— Peki, çok affedersiniz, Ahlâk
Zabıtasında resminiz falan var mı?

— Kimseye resim vermek âdetim
değildir.

— Kaydınız?

— İlk defa sizin defterinize kay-
doluyorum.

Selâmi Yurdatap, Ahmet Koçer'e
fısıldadı:

— Kaydet bakalım Ahmet bey.
Bayam deftere kaydet!

Ahmet Koçer, onun da kaydını
yaptı.

Sıra başkasına gelmişti. Koçer bu
sefer ona sordu:

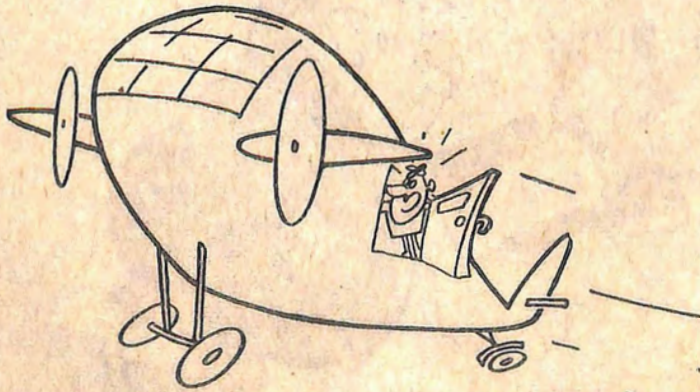
— Adınız nedir sizin bayan?

— Triandafila Metaksantopulos.

— Haaz, siz Rum vatandaşlarımız-
dansınız, öyle mi?

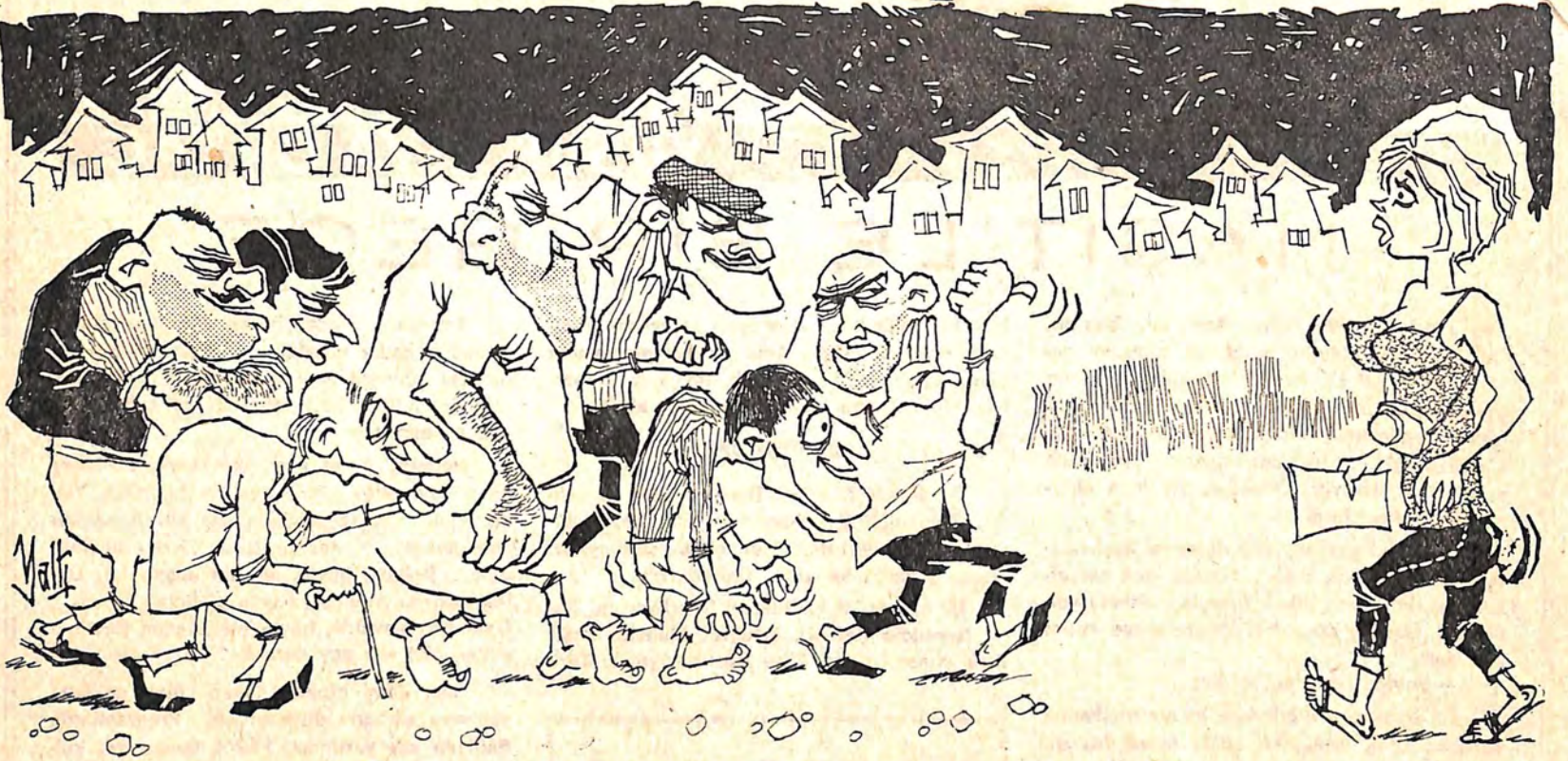
— Evet.

— Boyunuz ne kadar?

— Ağırööool... Gelen var!..

Samir Pakıoğlu

— Sıkıntımızı hafifletsek mi dersiniz?

— Benim boy, yaniya, mutbaktaki ikinci raf üstünde marmelat kavanoz ben iskemle çıkmadan ve rahat aliyor. 1 metro ilen emtamindo dio santim var.

Selâmi Yurdatap tercüme etti:

— 1.72 diyor.

Koçer sordu:

— Peki, kilonuz ne kadar?

— Kuş gibi... Benim ilk nişanlısı Stavro, bir el ilen beni havaya kaldırır ve arka odada kadar götürürdü. Ben tartışmış ve 53 geldim.

— Sizin zenaatiniz nedir bayan?

— Dansöz!

— Nerede dansöz?

— Lafayet Klüpte...

— Striptiz de yapar mısınız?

— Burada olmaz böyle şey!

— Burada yapın demedim zaten. Sadece soruyorum...

— Hih hih hih... Sizin hatiriniz kırmacak helbet!

Arkadaki bir şörtülü kadın lâfa karıştı:

— Oğlum, böylelerini de yazıyor musunuz?

Koçer kaşlarını çatı:

— Bize kim baş vurursa hepsini yazarız. Seçimi jüri yapacaktır efendim.

Bülent Şeren, sırası gelen bayana sordu:

— Hanımefendi, şöyle yaklaşın biraz. Sız de Akbaba güzeli olmaya geldiniz, değil mi?

— Evet efendim.

— Yanınızdaki hanım anneniz mi? O cevap vermeden kadını atıldı:

— Annesiyim efendi oğlum.

— Sizin adınız ne?

— Zinnur.

— Sizinkini sormuyorum. Kızının adı ne?

— Safiye.

— Kaç yaşındasınız?

Zinnur hanım atıldı:

— Bak oğlum... Kızın nüfusu yanlış çıktı için, yaşını ben söyleyeyim sana. Türkiye'de demokrasi icad olmadan önce, ben Dördüncü İcranın Başkâtibi ile evlenmişim. Efendimi bir iftira üzerine, onbeş lira rüşvet aldı diyerekten, işinden çıkardılar. Bir insan icrada çalışır da, rüşvet alır mıymış? Gördümüş, duyulmuş şey mi bu? İftira işte... Neyse, adam eve gelip yerleşti. O sırada ben, İdeal Fabrikasının yaptığı çorap konglarını teyellerdim. Sonradan Demokrat Parti icad oldu. İsmet Paşa ile rahmetli Fevzi Paşanın arasına kara kedi girdiği

sıralarda, ben de ayıptır söylemesi, aş eriyordum. Sonradan, pangaların altın satması selbes olunca, ben de altın gibi bir kız doğurdum. Kızın, daha yaşı tamamlanmadan, İsmet Paşa tahttan indi. Bu hesaba göre, şimdi kaç yaşında oluyor?

Ahmet Koçer biraz düşündü:

— 17 her halde, dedi.

— Ben 15 biliyordum. Senin hesabın helbet daha kuvvetlidir bey oğlum.

Bülent Şeren sordu:

— Küçük hanımın boyu ile kilosu da yarışmaya elverişli görünüyor. Hiç evlendi mi acaba, kerime hanım?

— Evlenmedi. İki sefer nişanlandı. İkisinde de nişanı ben bozdum.

— Niye bozdunuz?

— Kısmet değilmiş.

Arkadaki başörtülü kadın söze karıştı:

— Zinnur hanım kardeşim, doğru-

sunu söylesene, dedi. Senin kızın, terzi Celâl'in kalfasıyla yedi ay nikâhsız oturmadı mı?

Zinnur hanım, ensesine sıcak maşa değdirilmiş gibi, geriye döndü:

— Sen baksana bakayım buraya, aşüre kaymağı, dedi. Sen benim kızımı, kendi kızın sandın galiba? Seninkisi Küçükçekmece otellerine ne diye dadandı acep? Oralara, roka salatası yıkamaya mı gidiyor? Sor bakalım, kasabın yanındaki eczaneye, senin kızın penisilinden başka ilaç alıyor muymuş? Açtırmasına kutuyu.

Bu sefer öbür kadın celâllendi:

— Şuna bak, şuna. Kutusunu açacakmış. Ayol benim kızı, Çekmece otellerine hava almak, serinlemek için gidiyor. Hem sonra, giderse ne olurmuş? Hanım, af çıktı, af! Bilmiyor musun? Af kanunu her şeyi sildi süpürdü! Bundan sonra kızıma, şöyle böyle diyenin ağzını, lohusa başında patiska yırtar gibi caaaaaart diye yırtıveririm ben!

— Sen mi yırtarsın? Dur öyleyse, duuuuur! Beyler! Duyduk, duymadık demeyin. Bu karının kızı için, basın toplantısı yapıyorum şimdi ben. Kimin ne soracağı varsa, bir kâğıda yazıp versin bana. Ondan sonra, bendeki lâfları bir görün siz!

— Aman hanım! Basın toplantısı mı görmedik biz? Ne söyleyecekmişsin basın toplantısında? Lâkırdıyı geveleyip geveleyip oturacaksın. Ben bu senin kızını Akbaba Güzeli seçtirmem. Bilmiş ol bunu. İşte o kadar söylüyorum.

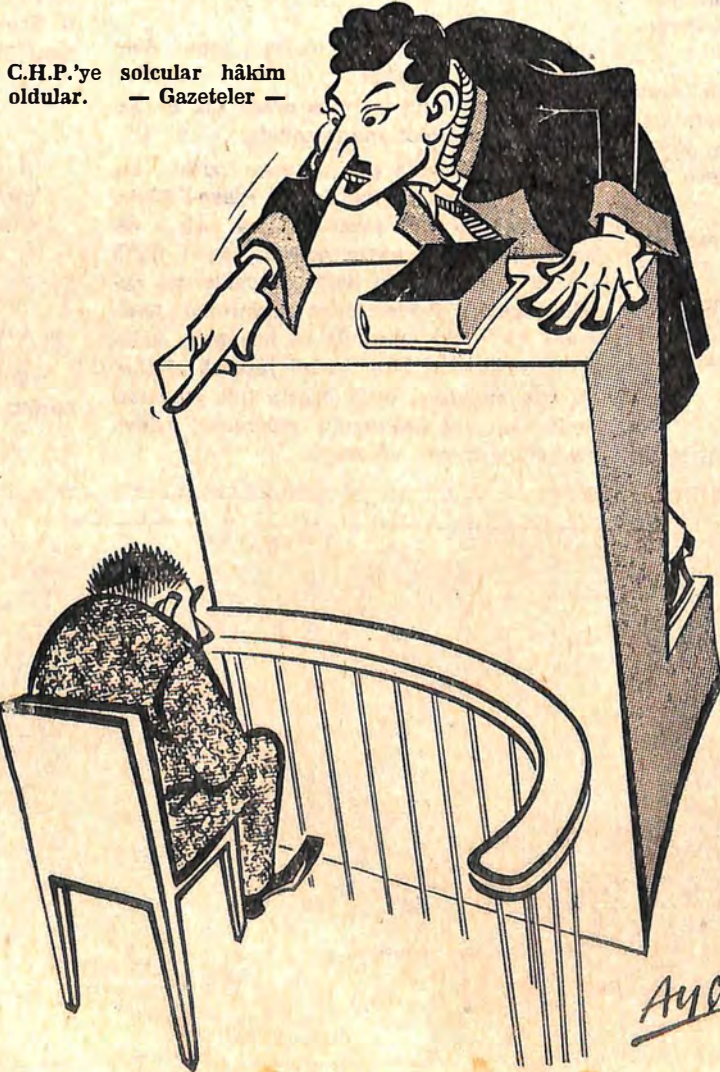
Zinnur hanım:

— Vay hasbam vay! dedi. Engelleme mi yapacaksın bana? Sana bunu öğreten yanlış öğretmiş. Ayol, bizim mahallede sırf benim dediğim olur. Sen galiba Meclis dayacağı yememişsin hiç. Cevap versene... Niye susuyorsun?

Kadınlar arasındaki patırdının büyüyeceğini gören komite başkanı Koçer:

— Hanımlar, hanımlar! diye çıkıştı. Bu gürültü, böyle devam etmez. Kayıt muamelesini bugün için kapatıyoruz. Arzu edenler, yarın teker teker müracaat etmek suretiyle kayıtlarını yaptırabilirler. Bugünlük bu kadar.

Kapı kapanınca merdivende çığlıklarla karışık bir gürültü koptu. Galiba saç saça, baş başa gelmişti-ler!

Ecevit — Sağcı ayağa kalk!..

Adnan VELİ

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

NAŞİT'LE BİR GECE

YENİ evli idik, Orhan Seyfi de, ben de. Naşit'e gidelim dedik bir ramazan gecesi. İki kız kardeş hanımlarımızı alıp Dİreklerarası'nın yolunu tuttuk. Halk henüz teravih'ten çıkmamıştı. Minarelerde mahyalar kandil kandil. Mızıklar, tiyatro kapılarında müşteri kızırtıyor. Önceden bir loca almıştık. Gidip oturduk...

Her taraf yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Babaların çatık kaşları altında ipek çarşaf- lı kızlar, kocaların öfkeli bakışları altında yeldirmeli tazeler, çocuklar, ihtiyarlar ve satıcı çığıllıları:

— Fındık, fıstık eğlencelik...

Biz bunları seyrederken locamızın kapısı vuruldu. Ufak tefek, kır saçlı, kırık bıyıklı, güleç biri girdi içeri. Utangaçtı, tutuktu.

— Buyurunuz, dedik.

Demesek söze başlayamıyacaktı galiba:

— Efendim, dedi, Naşit bey perde deliğinden teşrifinizi görmüş... Son derece ifti- har etti... Hürmetlerini arza bendenizi yolla- dılar...

Şaşırmıştık doğrusu... Ama adam bizi büsbütün şaşırttı:

— Şerefinize piyesi değiştiriyor. Sizlere layık bir eser oynayacak!

İşte asıl tulûat buydu: Sevdığı bir müş- teri geldiği için oynayacağı oyunu değiştir- yordu Naşit!

Eserin adını hatırlamıyorum şimdi. Ama ölü evinde bir imam oldu, bir cübbesinin kol- larını sıvadı, bir yemek yedi, insan düşün evinde böylesine iştahlı olamaz. Tiyatro bit- meyen kahkahalarla cınladı o gece...

Eser üç perdeydi. İkinci perde kapanınca, bizim locanın kapısı açıldı:

Pırıl pırıl bir tepsî. İnce belli Acem fin- canlarında yeni demlenmiş dört çay. Bir ta- bakta, fırından henüz çıkmış sahur simitleri, dilim dilim kaşar peynirleri...

— Naşit beyden!

Türk sahnesinin eşsiz halk komiği Naşit

bey, bir ömür boyu «temaşa - perveran» efen- dilerini güldürmüştü. Ama yatakta geçen son günlerinde kendisi gülmedi. Bir anıt sanatçı kaybettik. Acaba mezar taşı var mıdır?

DARÜLBEDÂYL

Darülbedayl, Şehir Tiyatrosu'nun ilk adı- dır. Temsillerini Şehzadebaşı'nda, Ferah Ti- yatrosu'nda verirdi. Her gece sanmayınız. Nerde o kadar seyirci?.. Haftada bir.

İlk sanatçılar kadrosunu hatırlıyorum: Şâ- di, Nureddin Şefkati, Ertuğrul Muhsin, Raşit Rıza, Kınar hanım, Eliza Binemeciyan... Türk

KIRK HARAMİLER : 4

Külâh, pabuş!

Şeytanı başöğretmen tutmuştu kendisine,

O şeytanı okuttu, o şeytana verdi ders.

Şeytan ona bir kere külâh giydiremedi,

Her işte o şeytana külâhı giydirdi ters!

ÇİMDİK

kızı çarşaf içinde, peçe altındaydı henüz. Sah- ne mi?... Neuzubillâh!

İlk idare merkezi yine orada idi, Şehza- debaşı'nda, Letafet apartmanında...

Repertuvarında pek az eser vardı: Bir Çiçek İki Böcek, Çüçük Temel, Hisse-i Şâyia, Sekizinci... Tiyatro yazarı da pek azdı o za- manlar. İki isim başta gelirdi: İbn-ül Refik Ahmet Nuri, Hüseyin Suat... Kendilerinin de- ğildi piyesler. Fransızcadan aktarırdılar. Ama, güçlü bir yazar çıksa da öz hayatımız üstü- ne birer komedi, birer vodvil yazacak olsalar, bu çevirmelerden daha başarılısını yapamaz- lardı: Öylesine hayatımıza uydururlar, öylesi- ne Türkçeye mal ederlerdi.

Temsiller, aradan geçen elli yılın aşındı- ramadığı kadar güzeldi... O Bican efendi ro- lündeki rahmetli Şâdi, o Bir Çiçek İki Böcek'- teki Raşit Rıza, hâlâ rekorları kırılmamış bü- yük sanatçılardır.

Hepsini, yirmi yaşın sevmeye, coşmaya hazır hayranlığı içinde uzaktan tanırdım. Yal- nız Şâdi, Beylerbeyi'nde uzaktan tanıdığım komşumuzdu: Meşhur Hacı Zihni efendinin oğlu... Babası, büyük bir din adamı idi: Ga- latasaray'ın Arapça ve ulûm-u diniye hocası... Öyle bir zamanda, böyle bir aileden Şâdi'nin çıkışı, akıl alır şey değildir.

Hacı Zihni efendi, uzun yıllar, oğlunun sahneye çıktığını duymamıştı. Programlarda Şâdi'nin adı yazılmaz, Fikret takma adı kul- lanılırdı.

Ben Darülbedayl'yi 1917'de tanıdım, Bl- rinci Dünya Savaşının son yıllarında... Bir tat- lı hikâyesidir bu. Anlatayım:

Bir bahar günü odama kapandım: Bostan- lara bakan kafesli odama... Her taraf taptaze bir yeşillik içinde... Erikler, şeftaliler çiçekle- rini yeni dökmüş...

Öyle bir yaşta, böyle bir günde niçin mi kapandım odama?... Bir manzum piyes yaza- caktım. Üç perdelik bir trajedi... Olay, Üçün- cü Ahmet zamanında, Lâle Devrinde geçecek- ti. Esere, piyes kahramanının adını koymuş- tum: Binnaz...

FAİKA

Nasıl oldu bilmem, nasıl aldandın?
Benizler solardı anılsa adın,
Gülerdin arkandan ağlayan gence...

BİNNAZ

Anladım, sevgi bir tatlı işkence!

O bahar sabahı, Binnaz'a bu mısralarla başlamıştım.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

Truva gemisinin kokteylinde kristal bardaklar çalındı. — Gazeteler —

PAZARTESİ

Erkek Aynur

Son zamanlarda polis haberlerine sık sık adı karışan biri vardır: Erkek Aynur...

Geçenlerde, Asmalımescit'teki bir içkili lokanta sahibinin kafasında bira şişesini patlatmış!

Gazete böyle yazıyor. Patlayan şişe mi, kafa mı, orası belli değil!

Erkekliği galeyana geldiği için olacak, kaptığı gibi şişeyi patlatmış... Ama, ne de olsa kadın: Bu yüzden bira şişesi.. Yoksa muhakkak rakı şişesi olurdu!

Bayan Aynur'a bir tavsiyemiz var: Ya erkeklikten vazgeçsin, ya kadınlıktan...

Kadınlıktan vazgeçmek imkânsız: Ameliyat ile kadın olmuş bir kere: Göğsü var, kalçası var, şeyi var.. Çalgılı gazino idi, içkili meyhane idi deyip gittikçe, göz atanlar, söz atanlar olacak...

İyisi mi, şu erkeklikten vazgeçip hanım hanımcık bir bayan Aynur olursun!

SALI

Peşin para

A.P. milletvekillerinden Sofuoğlu, Türkiye'nin döviz sıkıntısından kurtulması için bir çare aramış ve bulmuş:

«Yedi kişiye bir turist düşüğü gün, memleketimizde para sıkıntısı kalmıyacakmış...»

İş hesaba binince, biz de hesap ediverdik:

Yedi kişiye bir turist düşünce, bir kişiye kaç turist düşer?... Bir bölü yedi. Otuz iki milyona? Çarpı otuz iki milyon... Netice: Dört buçuk milyon turist!

Bundan sonrası kolay artık: Dört buçuk milyonu yedirecek lokanta.. Dört buçuk milyonu bindirecek taşıt.. Dört buçuk milyonu yatıracak yatak!

Nasreddin Hoca alacaklısına ne güzel söylemiştir:

— Peşin parayı buldun ya, gülersin!

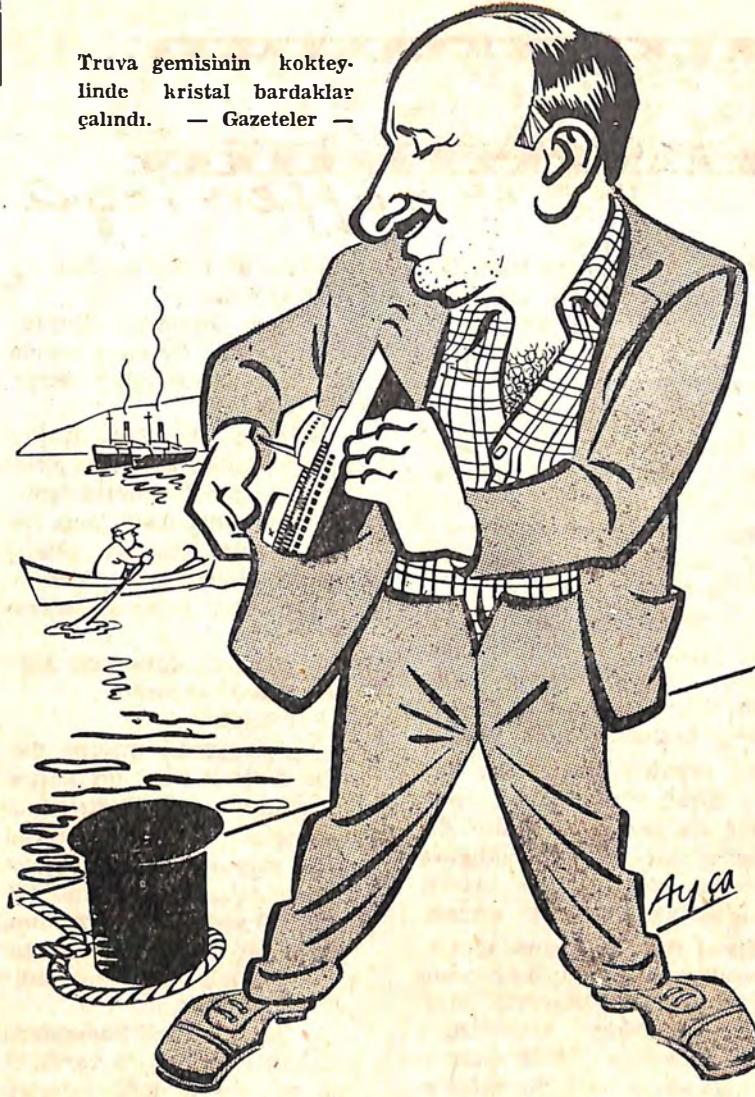
ÇARŞAMBA

Rüşvet

Serik Müftüsü yakalanmış. Suçu, Kırşehir camii imamından rüşvet almak!

Ne güzel bir balıkçı sözü vardır:

— «Balık balığı yerse balıkçı ne yesin?» derler!

Sülün Osman — Vay enayiler vay, gemiyi yürütmek akıllarına gelmemiş!

PERŞEMBE

Uzun saç!

Gazetelerde bir fotoğraf gördüm: Aşık İhsanî, eşi Güllüşah'a bir örgü saç veriyor!

Bu saç, aşığın kendi saçıdır: Cezaevinde kesmişler. Saç, sakal ona yakıştırdı. Bir başka adamdı o yeleli başı ile. Şimdi sıradan bir insan olmuş...

Ama yine de sevindik saçlarının kesilmesine... Mâlûm ya, eski bir atasözü vardır: Saçı uzun, akli kısa, derler... Aman aşık, yakında çık şu Cezaevinden inşallah... Ama saçlarını uzatma!

Çorumlu işçiler Ankara'dan İstanbul'a yaya yürüdüler. — Gazeteler —

Ankaranın taaşına bak!

CUMA

Bay başkan!

Çorum Belediye işçileri haklarını istemek için Ankara'ya yürüdüler. Nafile!... Şimdi İstanbul'a yürüyorlar... Sonra?

Onlar yürüyedursun, Belediye Başkanı hepsini birden yürütmüş:

— Aç kalmasınlar, çıplak kalmasınlar, meyhane köşelerinde sürünmesinler diye onları işe aldım... Üçer yüz lira maaş verdim, diyor...

Üçer yüz lira... Yüze çarpınız, otuz bin kuruş! Say say bitmez!

Yalnız, merak ettiğimiz bir şey var: Sayın Çorum Belediye Başkanı ayda kaç lira maaş alıyorlar acaba?

Tabii bu suali, bunca başarılarını gördükten sonra soruyoruz!

CUMARTESİ

Trafik

Analar ne evlâtlar doğuruyor be!.. İşte milli bir zekâ trafik sıkıntısını hallediverdi:

Ramazan Dönmez adında bir kabadayı kafayı iyice çektikten sonra, Beşiktaş'ta bir taksiye binmiş. Yol tıkalı. Bekle bre bekle.. Açılmaz!

Ramazan'ın siniri bozulmuş. Oruç değil ki bozmama ya çalışsın!

Çekmiş tabancayı ve nârayı basmış:

— Savulun ulan önümden! Gördünüz mü yapacak işi?.. Yok ışıklı işaretmiş, yok Avrupa'dan uzmanmış.. Hepsini nafile!

Verirsin her şoföre bir tabanca:

— Haydi arslanım, dersin. Vurmak var, durmak yok!

PAZAR

Deh, çüş!

Yine bir pazar fıkrası anlatacağız. Ama bu seferki olmuş bir fıkra. Yüzde yüz sahih...

Eski adliye müsteşarlarından Ferit bey, sözünü esirgemez kişilerdendi. Birçok Vekile müsteşarlık etmişti: Yusuf Kemal Tengirşek gibi ağır başlı insanlardan tutunuz da Mahmut Esat Bozkurt gibi ateşli gençlere kadar...

Bir gün, yolda karşılaştığı eski bir dostunu sormuş:

— Yahu hiç görüldüğün yok.. Nasıl vakit geçiriyorsun?...

— Nasıl olacak, demiş, kimine deh, kimine çüş demekle!..

B ABAM, İkinci sigarasından Üçüncü sigarasına terfi edince, o zaman anladım ki evcek mâli bir kriz geçiriyoruz. Krizin başlıca sebeplerinden birisi de benim dingil dingil boş gezmem olduğuna göre hemen kendime bir iş bulmalıyım. Çocukluk yıllarımda sinemalarda gazoz satarken, tam yirmiiki çeşit gazoz kapağı açmasını öğrenmiş, bu arada sinema makinistliğini de az buçuk bellemiştim. Bir filmci tanıdığım vardı, doğrucuca onun yanına gittim:

— Aman İzzet âbi, bana bir iş, dedim.

— Nahiye gider misin? diye sordu.

— Para olsun da Vietnam'a bile giderim, dedim.

Bir mektup yazdı, elime tutuşturdu.

— Nahiyesine gideceksin, bu mektubu Lüks Sinemasının sahibi Kel Kadir'e vereceksin. Ama sakın ha, adama Kel Kadir demiyessin!...

— Sağol âbi, dedim.

İzzet âbinin yanından çıktıktan sonra yatağımı yorganımı bir denk yapıp nahiye-nin yolunu tuttum. Aradım, sordum, nihayet bana bir bakkalı göstererek:

— İşte Kel Kadir bu, dediler.

Adam, hakikaten keldi. Ama sevimli kellerden. Kafasındaki üç beş tutam saç, ayrı bir sevimlilik katıyordu bu tostoparlak çehreye.

— Merhaba Kadir efendi,

SANSÜR

Muzaffer İzgü

dedim. Mektubu uzattım. Beni filmci İzzet âbi gönderdi, size bir makinist lâzımmış.

Adam, hakikaten babacan cinsten:

— Buyur, otur, dedi.

Sonra, aç olup olmadığımı sordu. Özüme, kocaman bir helva dilimiyle yarım ekmeğe koydu. Ben karnımı doyurmakla çalışırken, o, buçak hakkında bilgiler veriyordu:

— Mutaassıptırlar. Beş vakit namaz kılarlar, ama sinemayı da çok severler, diyor. Sonra, sinemadan bahsetmeğe başladı. Şimdiki sinema çok eskiden hamammış, sonra birisi tütün deposu yapmış. On sene kadar tütün deposu olarak kullanıldıktan sonra, akıllının biri çıkmış burayı koyun ağılı yapmış.

Yirmi sene de koyun ağılı olarak vazife gören bu hamam sonradan Kel Kadir'in sayesinde sinema salonluğuna yükselivermiş. Sinemanın içinde şöyle derin bir nefes alınsaymış, hâlâ yıllar öncesi-nin ağıl kokusunu duymak mümkünmüş...

Yemeğimi yedikten sonra beraberce sinemaya gittik. Kapıyı bize, eli yüzü çarpılmış, yengeçler gibi yan yan

yürüten bir hilkat garibesi açtı. Kadir âbi:

— İsmi Osman'dır. Burada yatar kalkar. Geceleri kapıda durur, sonra buraları temizler, dedi.

İlk anda, bu Boris Karlof kılıklı adamla aynı çatı altında yatacağımdan ötürü içime bir korku düşmüştü. Ama Osman, benim şehirden gelmiş makinist olduğumu öğrenince, bir elimi bırakıp, ötekine yapıştı.

— Bana da öğretirsin değil mi ağabey? diyordu.

Kel Kadir:

— İşte şurası makine dairesi, diyerek bana bir kurnayı gösterdi. Kel Kadir akıllı adammış. Kurnanın birini büfe yapmış, birini tuvalet yapmış, birini de makine dairesi... O anda farkına vardım, içerde bir tek sandalye yoktu.

— Sandalye yok mu Kadir âbi? diye sordum.

— Sandalye mi? Zamanında on kadar sandalyem vardı. Onu da kavga döğüş ederlerken parçaladılar.

— Millet nereye oturuyor?

— Göbek taşına.

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

— Canı kıymetli olan bir çuval getirir, yayar, oturur,

dedi.

Lüks sinema dediğin böyle olurdu... Sandalye yerine göbek taşı, koltuk yerine çuval eskisi... Sonra, sinemanın arka tarafına geçtik. Orada elektrik çıkaran jeneratörü göstererek:

— Saat altıda jeneratörü çalıştır ve plâk çalmağa başla. Önce mevlût plâklarını sıradan geç, sonra türkülerini çalarsın. Yalnız ezan okunurken plâğı kesmeyi unutma, dedi.

— Olur Kadir âbi, dedim.

O gece, hayatımda ilk defa olmak üzere, insanların göbekte taşınan gelip yatarak sinema seyrettiklerini gördüm. Hele ikinci bobinden sonra göbekte taşınan kurulmuş yemek sofralarını görünce ağız bir karış açık kaldı. Millet hem yemek yiyor, hem sinema seyreliyordu...

Gece film bittikten sonra, Kadir âbi:

— Yarın oynayacağımız yeni filmi prova edeceğiz, dedi.

Ancak böyle bir şey şehirlerde, çok lüks sinemalarda yapıldı. Belki de buçak çok mutaassıp olduğu için Kadir âbi, göbekte öpüş sahnelerini filmde çıkaracaktı. Onun için hiçbir şeycik sormadan yarınki oynayacağımız filmi makineye taktım. Yengeç Osman, ben ve Kadir âbi filmi seyretmeğe koyulduk. Film, malûm Türk filmlerinden... Adam karısını dövüyor, sonra gidip ses sanatkarı oluyor, başka bir kadınla sevişiyor, çocuklar babalarının sesini radyodan duyunca yola çıkıp babalarını aramağa koyuluyorlar. Sonra kadın da çıkıyor. Çocuklar, kadın, birbirlerini ararlarken perişan oluyorlar. Kadın çamaşırcılık yapıyor, bilmiyerek kocasının evine geliyor. Çocuğun birini hırsız şebekesi kaçırıyor, kadının aklını kaçırıyor, iyi oluyor, bu kez verem oluyor. Tam ölmek üzereyken kocası ve çocukları yanına geliyorlar... Bir ağıt, bir figan, film bitiyor...

Film bittikten sonra, Kadir âbi:

— Fena, dedi.

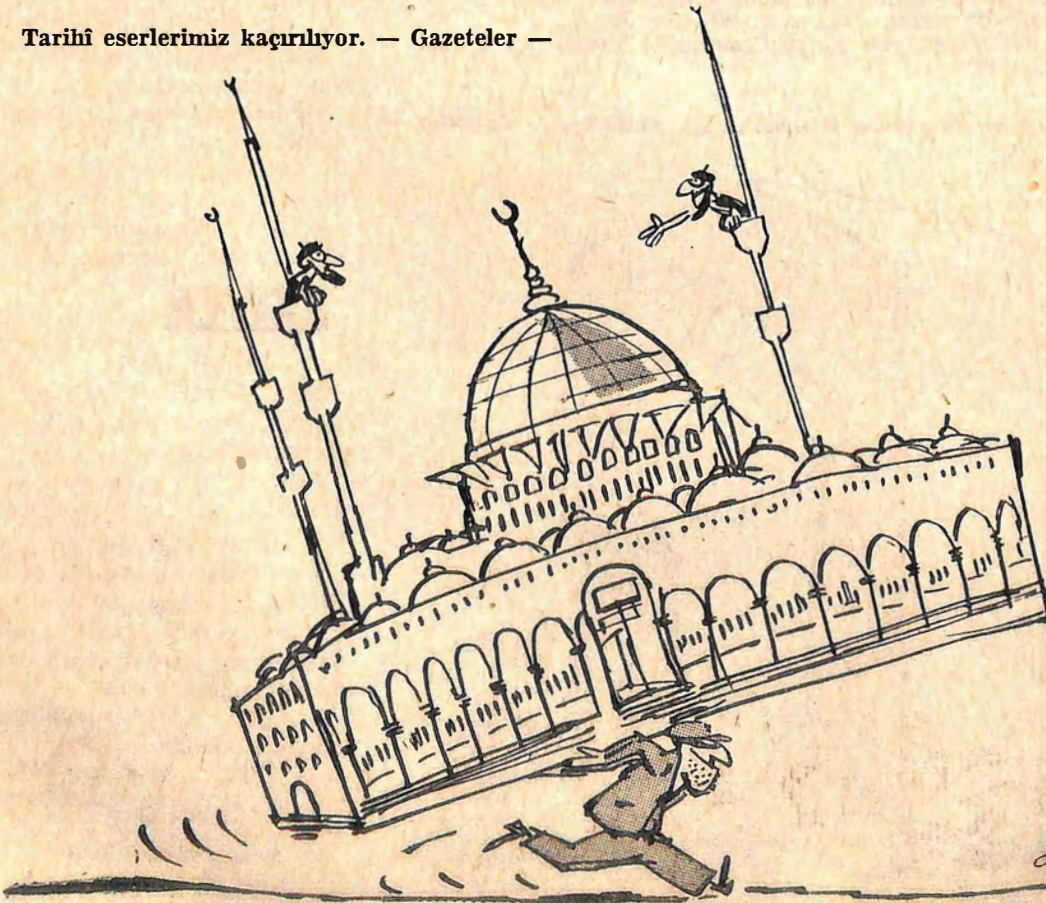
— Hayrola âbi? diye sordum.

— Bu film burada gitmez. Bi kere şöyle esaslı bir göbekte yok, sora ezanla mevlût de yok, bir de türküler az...

— Öyleyse ne yapacağız? dedim.

— Sansür yapacağız... Oğ-

Tarihi eserlerimiz kaçırılıyor. — Gazeteler —

— İkinciyi Paris'te kılacağız galiba!

lum Osman, al gel bakalım şu bizim sansür kutusunu.

Yengeç, içerden bir sandık yüklendi geldi. Kadir âbi sandığın kapağını açtı. Sonra sırasıyla, filmlerden kesilmiş parçaları bana uzatarak:

— Şu kutuda Aysel Tanju'nun çöl dansı var, bunu, hani şu çocuklar babalarını arıyorlardı ya, işte oraya eklersin. Şu kutuda da Leylâ Sayar'ın ateş dansı var, onu da, oğlanın radyo evinden çıktık-tan sonra arabaya binip gittiği yere eklersin. Yani, sanki adam bu dansözünü seyretmeğe gitmiş gibi olsun. Şu kutuda da, Sevda Ferdağ'ın soyunma sahnesi var; bunu da hani oğlan bir yerde pijamalı gözüküyordu ya, hemen oraya ekle. Şu da ezan... Evet, bunu da, evet bunu da, hıh tamam buldum; hani kadın verem olup öksürüyordu ya işte oraya ekle!...

Sonra, Yengeç'e sordu:

— Ulan vampir, mevlûdün nereye koyalım?

Yengeç, sırtıyla ağılayış arası bir surat takınarak:

— Vallaha bana kalırsa kadının deli olduğu yere ekliye-lim ki millet iyice ağlasın, dedi.

Kadir âbi bana döndü:

— Ah işte böyle, dedi. Nahiye sinemacılığı böyle rezil-liklidir. Burada öyle ki, millet film seyrettiği müddetçe ağla-malı, film bittikten sonra da sinemadan güle oynaya çıkıp gitmeli. Onun için filmin sonundaki kızın öldüğü sahneyi mecburen keseceğiz. Şu kutu-nun içinde yataktan kalkıp gecelikle türkü söyleyen bir kadın var, son yazısından ev-vel bu sahneyi ekle, emi?

— Peki Kadir âbi, dedim.

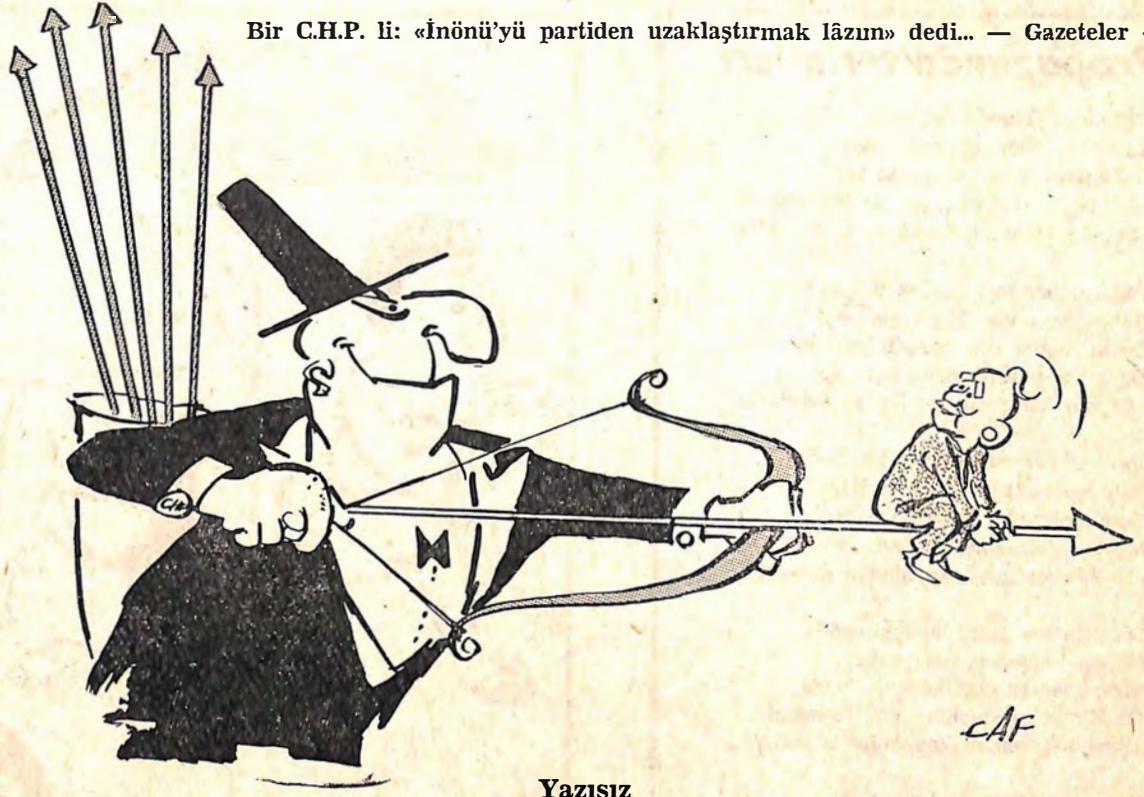
Tam Kadir âbi ayağa kalk-tı gidecekti ki, Yengeç maki-ne dairesinden yuvarlana yu-varlana geldi.

— Pekiyi ağabey, şu taksi-deki adam n'olacak? dedi.

— Ne adamı? diye Kadir â-bi sordu.

— Hani oğlanı hastaneye götüren taksinin şoförü.

Bir C.H.P. li: «İnönü'yü partiden uzaklaştırmak lâzun» dedi... — Gazeteler —

Yazısız

— N'olmuş o taksi şoförü-ne?

— N'olmuşu var mı ağabey? Adam tıpkı Mehmet Ali Ay-bar'a benziyordu.

— Ne dedin?

— Vallaha billâha Mehmet Ali Aybar'a benziyordu abi.

Kadir âbi, telâşla geriye döndü:

— Aman çabuk fak o sa-hneyi makineye, tekrar gö-re-lim, dedi.

İkinci defa seyrettik filmin orasını. Kadir âbi:

— Ulan be, ulan vampir a-ferin be, vallaha az daha si-nemayı başımıza geçirecektik, dedi. Aman oğlum, gözünü se-veyim, hemencecik ben bura-dayken çıkar bakalım o taksi sahnesini filmiden. Sen bil-mezsün bu nahiye'nin siyasici-liğini. Burası koyu Adaletçi-dir. Bir kere Mehmet Ali Ay-bar'ın filmini oynatıyor diye sinemanın adı çıkarsa, o za-man ağzımızı havaya açar o-tururuz.

Muzaffer İZGÜ

Dümenime bakarım!

Beyoğlu'nda apartman, Suadiye'de arsa,
Yürüyorum çalımla toprağı sarsa sarsa.
Sen de dümenine bak bir parça aklın varsa.

Sigaramı yakarım,
Dümenime bakarım!

Yazın Boğaziçi'nde, kışın Uludağ'ında,
Çöreklenmiş kalmışım tam ortanın sağında.
Başiboş yayılırken memleket otlağında,
Sigaramı yakarım,
Dümenime bakarım!

Sakın fikrim var deme, darırlılar sözüne,
Böyle girersin ancak büyüklerin gözüne,
Yağmur yağıyor farzet tükürseler yüzüne,

Sigaramı yakarım,
Dümenime bakarım!

Boşa ayak direme, katıra hastır inat,
İcabında gerdan kır, icabında takla at,
Biraz gayret edersen göbeğin olur kat kat,
Sigaramı yakarım,
Dümenime bakarım!

Makam mı istiyorsun, işte sana doğru yol:
Bazan sosyalist geçin, bazan kafatasçı ol.
Fırsat bu fırsat deyip, tepişirken sağla sol,
Sigaramı yakarım,
Dümenime bakarım!

Özbek İncebayraktar

T.R.T. deprem ânında oyun havaları çaldı. — Gazeteler —

— Tuh be!.. Biz de bir adam sandık!..

Propaganda terimleri

Kalkınma yolunda plânımız var,
Vatandaş plânı görmeli mâkul.
Çalışmaya yarar alanımız var:
Ne mağdur kalacak, ne bir tek yoksul,
«Şeyhin kerameti kendinden menkul!»

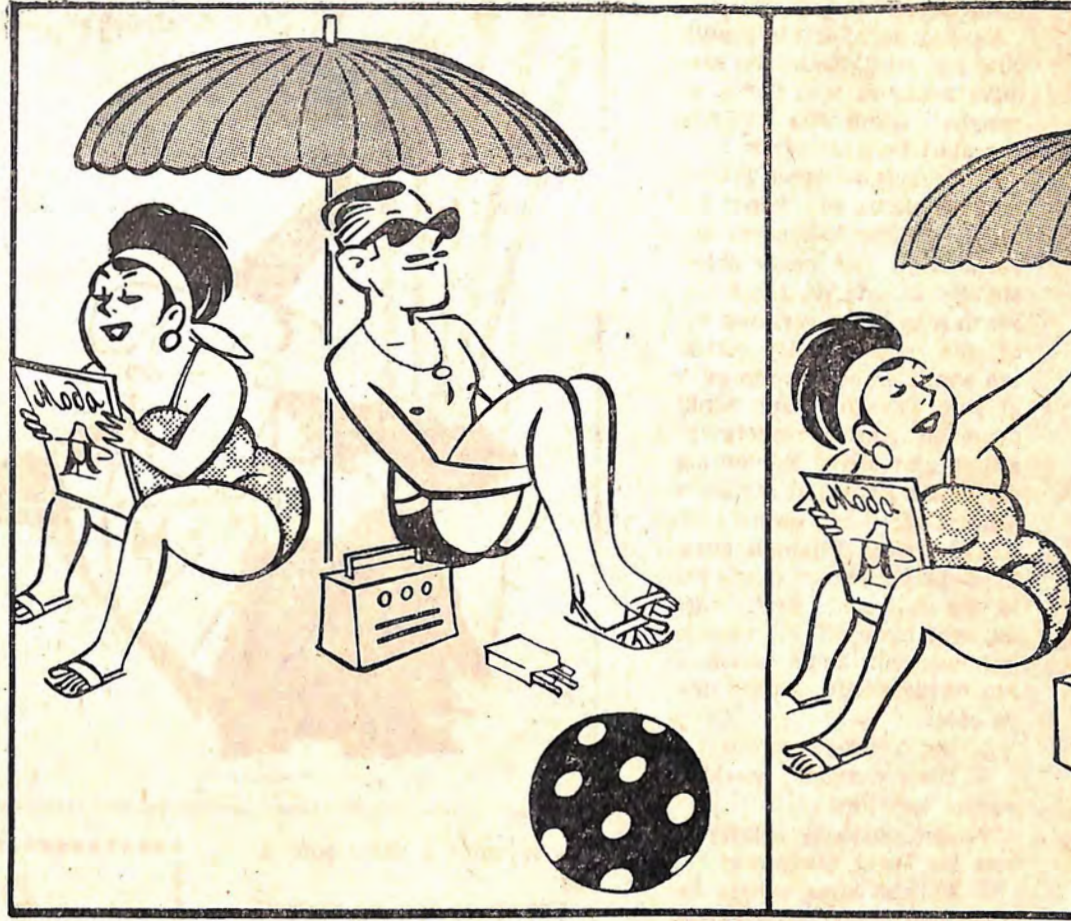
Fazla öğünmeye var mı ihtiyaç?
Şehirli yarı tok, köylü yarı aç!
Seçim esnasında gözünü dört aç!
Bir çıkar uğruna olma kula kul,
«Şeyhin kerameti kendinden menkul!»

Develer ürkmessin dolar hendekler,
Bütçeye benzedi şimdi etekler,
Sıraya girsinler biraz yedekler:
Makam sofrasına vaktinde sokul,
«Şeyhin kerameti kendinden menkul!»

Dişsizin taş çıkar bulgur aşında,
Nefesi tikanır oy yarışında,
Bizimkiler kalmaz kadro dışında,
Ötekiler olur «malûm» ken «meçhul»,
«Şeyhin kerameti kendinden menkul!»

Her yana telgraf çektik «ELT»
Dedik ki: Kredi verin millete,
Zenginlik devâdır sosyal illete,
Sağ yanda medrese, sol yanda okul,
«Şeyhin kerameti kendinden menkul!»

Selâhattin KUTLU

Plâj hikâyesi

Bile, bile!

İki arkadaş yolda karşılaştılar:
— Azizim, dedi birisi ötekine, şu Durand serserisine 500 frank ödünç vermişsin doğru mu?
— Evet!
— Eh öyleyse sen budalaların kralısın! Ayol karınla bu parayı Roma'da beraber yiyeceklermiş!
— Biliyorum!
— Nasıl?...
— Gayet basit. Beş yüz frangı ben ona bunun için verdim!...

Yarı yarıya

Orijinal yemekler yapan bir lokantada müşteri, önüne gelen yemeği tanıttıktan sonra patrona çıkışır:

— Tavşan köftesi diyorsunuz ama, doğrusunu söyleyin, buna başka bir et de karıştırmışsınız.

Patron ellerini oğuşturarak:

— Vallahi beyim, der, zaman malûm, fiyatlar çok pahalı, biraz at eti karıştırıyoruz da...

— Ne nisbette meselâ?

— Yarı yarıya, efendim. Bir tavşan, bir at.

Müzedede

Sanatı seven bir adam, arkadaşına anlatıyordu:

— Paris'e yaptığım seyahatte Louvre müzesini gezerken La Jaconde tablosu önünde kendimi tutamadım, hüngür hüngür ağladım. Senin de başına geldi mi böyle bir hal?

— Bir defa.

— Nasıl?...

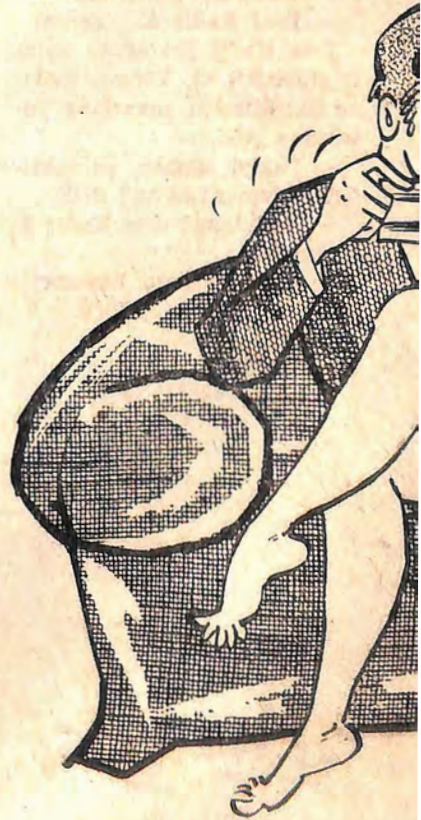
— Geçen sene karımla Londra'ya gittiğimiz zaman onun ısrarıyla bir müzeye gittik Bir resmi seyrederken bir tablo ayağımın üstüne düştü de...

Kavga

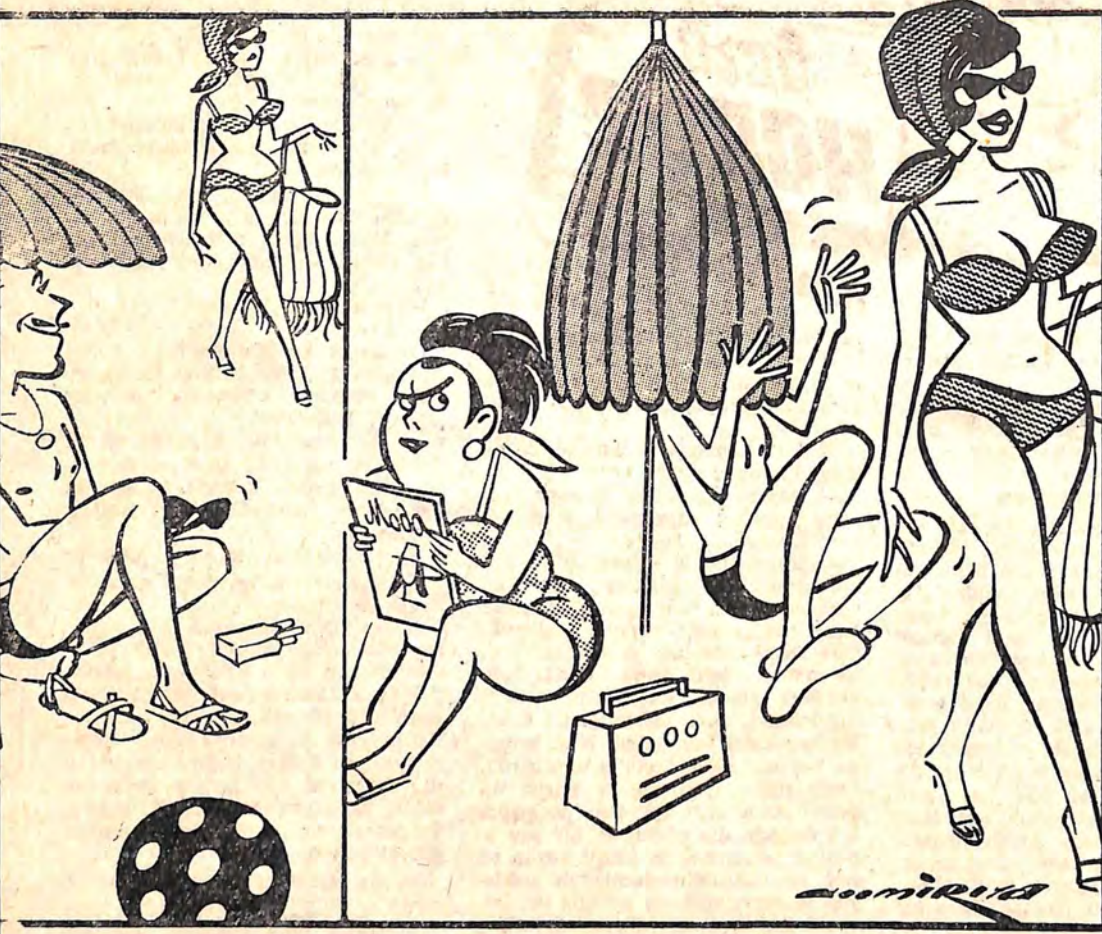
Karı koca kavga etmişlerdi. Aradan bir saat geçtiği halde kadın hâlâ somurtuyordu. Adam yanına gitti, saçlarını okşayarak:

— Sevgilim, dedi, galiba demin ben haksızdım!

— Çok geç! dedi kadın sert bir edayla, o vakitten beri fikrimi değiştirdim!...

— Müjde karıcığım.. Patronun karısı maaşıma zam yaptı!..

Siyasette

Pek yakında gelir refah dediler,
Bu duaya (Âmin!) dedik yürekten.
İşler bitti sonradan (Nah!) dediler,
«Neler gördük, neler çekti felekten,
Un elerken deve geçti elekten!»

Mağlûp boksör yüzükoyun yatıyor,
Kantarımız her şeyi ters tartıyor,
Çekişmeler azalmıyor artıyor
Yaman tilki tavuk çalar tünekten;
«Neler gördük, neler çekti felekten,
Un elerken deve geçti elekten!»

Adayların ziyafeti, çayı var,
Her meslekte bir torpil var, (dayı) var!
Sakat işte cümlemizin payı var,
Usta kişi yağ çıkarır sinekten,
«Neler gördük, neler çekti felekten,
Un elerken deve geçti elekten!»

Unutan çok yeminleri, hicabı,
Kim verecek önergeye cevabı?
Yalancılık politika icabı,
Biz vazgeçtik bu bulaşık meslekten!
«Neler gördük, neler çekti felekten,
Un elerken deve geçti elekten!»

Selâhattin KUTLU

Tatsız şaka!

Sadaka

kadını e-
on çalma-
hı verir:
isteme-

Hayırsever kadın, yoluna ikinci defa çıkan dilenciye:
— Daha din sana yirmi frank verdimdi, dedi. Ne yaptın bu kadar parayı?
Dilenci gözlerini kıstı:
— Bir taksiye atladığım gibi doğru Maxim's'e akşam yemeğine gittim, bol bol şampanya içtim Or an Folies-Bergeres'e, ve bir dansözle şahane gece geçirdim, artan parayla da İspanya'da bir şato satın aldım!...

Dalgınlık

Dalgın profesör, karısına isim günü hediyesi olarak bir vazo almak üzere bir dükkâna girer. Bütün vazoları gördükten sonra, vitrinde baş aşağı duran bir tanesini beğenir. Ama tezgâhtara şöyle söyler:
— Bunu alacaktım, fakat çiçek koymak için ağız yok.
Ve hemen arkasından ilâve eder:
— Sonra dibi de çıkmış.

Alışkanlık

Bir memur bir sabah kahvaltı ettikten sonra koltuğuna gömülüp tam bir saat gazetesini okumakla meşgul oldu. Sonra karısından bir kahve daha istedi. Karısı:

— Kahve mi? dedi, Ayol bak sana saate, daire vakti geçti. Yoksa bugün daireye gitmiyor musun?

Adamcağız şaşkınlık içinde:
— Yahu tüh! Allah kahretsin, dedi, ben de kendimi dairede saymıyordum.

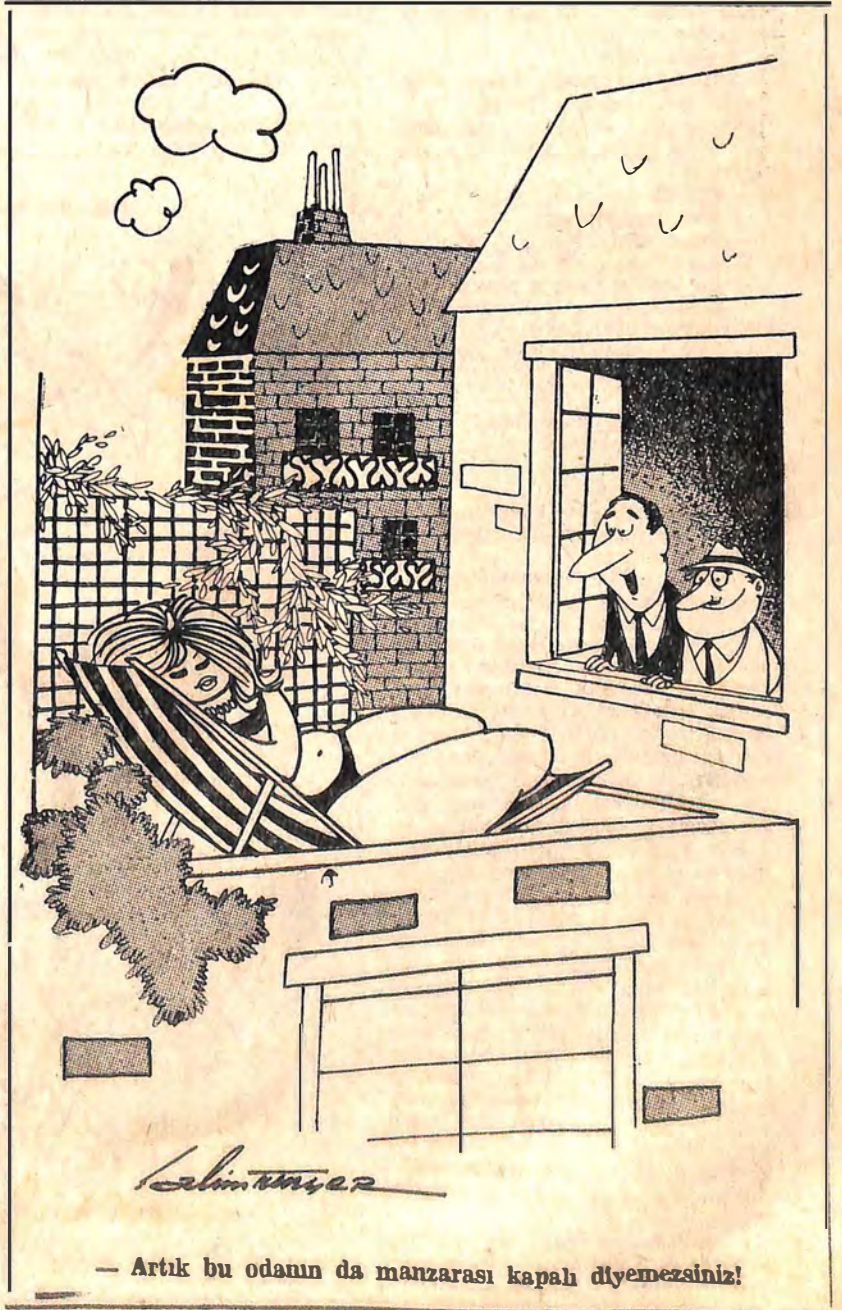
Çocuklar

İki zengin, bir taraftan önelirindeki buzlu ve sodalı viski bardaklarını yudumluyor, bir taraftan da çocuklarının tahsil ve terbiyesi üzerinde tartışıyorlardı. Bir tanesi, çok konuşan ötekine biraz müstehzi edayla sordu:

— Peki, senin oğlun tahsilini bitirince ne olacak?
Öteki hâzin bir sesle cevap verdi:
— Seksenlik!...

ma söz verdim!

— Artık bu odanın da manzarası kapalı diyemezsiniz!

A TEŞ koru parlaklığında, az kavrulmuş kahve rengi gözler; gelik sütyenler içinde sertleştirilmiş —bunları her an delip dışarı fırlamak için sabırsızlanan— dipdiri bir çift meme; altın toziyle oğulmuş gibi ışıktaki tel tel kıvılcımlanan kumral saçlar; az kullanılmış piyano tuşlarının mat beyağında bir ten ve... Zambak yapraklarıyla dokunmuş sezişini uyandıran hârika bir vücut: İşte Fabyan Languva'nın portresi...

Mahkeme salonuna girdiği zaman kadınlar, bir âfet ile karşılaşmış gibi irkildiler; erkeklerin ağzlarından uzun bir oooo, çıktı; kulaktan kulağa fısıltılar oldu: Nefis parça. Yaşlı yargıcın burnundaki artı beş dereceli gözlük hafifçe titredi.

Fabyan ilerledi; onu, yeyeye sınıfına benzer yönleri bulunan dal gibi ince uzun boylu, kara cübbeli avukatı izledi.

Dâvâcı sırasında kadının kocası Jorj Languva, dâvâlı sırasında da Luka adında bir genç oturuyor: İkisinin de yüzlerinde yara flâsterleri var. Birbirlerine profillerini dönmüş, dimdik duruyorlar. Luka, arasına dilinin ucuyla alt dudakını ısılatıyor ve Jorj Languva'ya bakarak çapkınca gülümüyor. Jorj'un suratından düşen bin parça.

Fabyan yargıcın karşısındaki sıraya oturdu, otururken de yarım bolero biçimi mantosunun önünü açtı, içinde şekerleme renginde, gelincik çiçekleriyle örülmüş zengin bir dekolte göründü: Meme uçları, kahve rengi yuvacıklarla hemen hemen tamamıyla meydanda.

Yargıç işaret etti, Fabyan gevşek bir hareketle mantosunu kapar gibi yaptı:

— Öbür dilerim efendim, dedi, evden çıkarken sırtıma geçirecek başka şey bulamadım.

Yargıç düzeltti:

— Maksadım sadece ayağa kalkmanızı rica etmekten ibaretti.

Fabyan nazlı ve isteksiz doğruldu.

— Biraz yaklaşın lütfen. İsmizin nedir?

— Fabyan Languva.

— Kaç yaşındasınız?

— Yirmi dört.

Yargıç iki genç adamı gösterdi:

— Bu beyleri tanıyor musunuz?

— Elbette: Biri eski dostum Luka, öteki kocam Jorj Languva.

— Eski dostum, dediniz, Luka'nın metresi miydiniz?

— Evet.

— Luka'ya karşı dâvânızda kocanızla beraber misiniz?

— Evet.

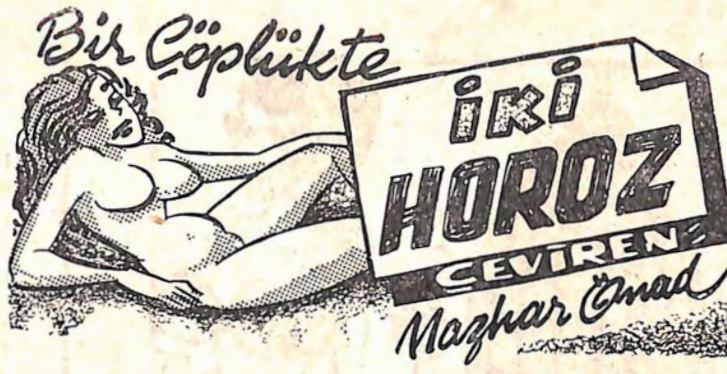
— Olayı anlatınız.

Kadın, mahkeme huzurunda değil, bir çay masasında konuşur gibi serbestçe anlattı:

— Luka benim apartmanımda oturur, sahibi bulunduğum apartmanın bir dairesinde.. Ne zaman taşındı buraya? Aramızdaki ilişki nasıl başladı? Hiç hatırlamıyorum. Dediğine bakılırsa, sırf benimle tanımak için gelmişti Kadınlar böyle lâflara kolaylıkla inanırlar; erkeklerin kurdukları bu çeşit tuzaklara kendilerini kaptırmaktan zevk alırlar âdetâ; en küçük savurmayı külfet sayarlar; tabii hoşlandıkları erkekler için bahis konusudur bu.. Ben de galiba yeni kiracımdan hoşlanmağa başlamıştım.. Neyin nesiydi? Kimdi? Ne iş yapıyordu? Bilmiyordum, ama kibar adamdı Luka, zeki, cömertti, cembeliydi, az konuşurdu, ama konuştuklarına beni inandırıyor. Son derece ince bir zevki vardı: Hediyeleri müstesna kıymette ve tam isteklerime uygun biçimdeydi.. Hülâsa, kısa zamanda anlatık onunla, ruh ve beden olarak bir bütün yarattık. Ben onun okşamaclarını seviyordum, o da benim öpücüklerim için çıldırıyordu.

Burada Jorj Languva'nın sesi duyuldu:

— Sadede gel, çok rica ederim, sadede gel Fabi..

Kadın ona merhametli bir bakış fırlattı, gülümsedi ve sözünü sürdürdü:

— Sadetten dışarı çıktığım yok ki.. Meseleyi teferruatıyla anlatıyorum.. Siz öyle istemiyor musunuz sayın yargıç?

— Devam ediniz madam.

— Evet, bu kadar içten, bu kadar kuvvetle bağlanmıştı birbirimize Luka'yla, ama bütün benzerleri gibi bu bağlılık, rüya âlemine göç etmeden birdenbire kesintiye uğradı: Luka, önemli bir işini bahane ederek Paris'ten uzaklaştı. Dediğine göre en kısa zamanda dönecekti, ben buna inanıyordum, nasıl inanamam, beni deli gibi sevdiğini biliyordum. Luka, kat'iyyen bensiz yapamazdı, kendisi de bunu söyledi: «Sen benim için su gibi, hava gibi vazgeçilmez bir ihtiyaçsın, seni koklamağa, seni içmeğe doyamıyorum» derdi.. Ama gitti, beni yalnız bıraktı İlk günler boğulacak gibi oldum, ölecek gibi oldum.. Balzac: Kısa ayrılıklar büyük aşkları kamçılar, demişti, çok doğru, şayet Luka hemen geri dönseydi üstadın sözüne bir kez daha inanacaktım, ama dönmedi. Uzun ayrılıkların büyük aşklar üzerinde ne gibi etkiler yaratacağını Balzac söylememişti, ben bunu kendi tecrübemle öğrendim: Ben yalnız yaşamağa, aşksız yaşamağa alışık bir kadın değildim, erkekler beni öylesine kendilerine alıştırmışlardı ki bir gün bile onlarsız yapamıyordum.. Bu sırada apartmanıma yeni bir kiracı taşındı, kendimi onun şefkatli tesellilerine bıraktım. Jorj Languva'yla bu şekilde tanıştık.

— Jorj Languva, Luka'nın daireesine mi taşınmıştı?

— Hayır, başka bir daireye, Luka'nın dairesi kapalı duruyordu.

— Sonra?

— Sonra Jorj'la ahabap olduk, bana hemen kur yapmağa kalkmadı, ama usul usul bana yanaştı, benim kederime yanaştı, benimle ilgilendi. Ona içimi döktüm, o bunları içti, hazmetti, üstelik bana kendi içindikileri sundu.. Kaya gibi sağlam bir adamdı Jorj, erkekliği de öyle.. Bu karakteri beni çekti, beni kendine bağladı, bana Luka'yı unutturdu. Önce metresi, sonra da karısı oldum.. Ama Jorj da, ben de papasın önünde diz çökerken bir şey unuttuk: Apartmanda kilitli duran ve her an sahibinin dönüşünü bekleyen daireyi.. Günün birinde bu dairenin kapısına bir anahtar sokulduğunu dehşetle duydum: Luka geri gelmişti.. İşte o zaman kıyamet koptu bay yargıç.. Aşk sahnesinin üç oyuncuya tahammülü olmadığını bilirsiniz..

Kocamla ilk çatışmada Luka kesirip attı:

— Fabyan bana aittir.. Onu hemen boşa, yoksa zorla elinden alırım.

Jorj bu tehdide kulak salladı:

Güzellik müsabakaları başladı :

— Eyvah, müsabakayı kaybettim... Jürinin arasında kaynanam da var!

— Al da görelim.

Bu arada Luka'nın bana yönettiği saldırılar da etkisiz kaldı:

— Nasıl yaptın bu işi Fabyan, diye titreyerek soruyordu, ben de ona soruyordum:

— Neye bu kadar geç kaldın? Bir gün beni öylesine sıkıştırdı ki isyan ettim:

— Artık bu macera bitti, diye bağırdım, ben bir başkasının karısıyım, tekrar senin metresin olmağa hiç niyetli değilim, beni rahat bırak..

— Son sözün bu mu?

— Evet.

O zaman kendini kaybetti Luka: Ağzından ağır bir kelime fırladı ve bütün hıziyle suratıma bir tokat yaptırdı. Bağıldım:

— Jorj yetiş.. Karını döğüyorlar.. Jorj koşup geldi, kaya adamla jito jitsu eksperisi —bunu da gün öğrendim— kapıştılar.. Sonrasını biliyorsunuz..

Yargıç bir işaretle Jorj'ı çağırdı:

— Karınız haykırınca geldiniz, sonra ne oldu?

— Bu herif (karısının eski dostunu gösteriyordu) ben koşup geldiğim zaman bana «Fabyan'ı senden çok önce tanıdım, sen benim arkadaşlarım geçiniyorsun.. Sana bu nefis parçayı bırakmıyacağım, bırakmıyacağım..» diye bağırmağa başladı.. Luka'nın atılganlığıyla geçinmek tâbiri beni çileden çıkardı, herifin üstüne atıldım, hakiki bir pankreas güreşi yaptık..

— Siz Luka'nın karınıza tokat atmasını gördünüz mü?

— Hayır, ama Luka'nın beş parmağı Fabyan'ın yanağında idi.

— Luka'ya önce siz mi vurdunuz?

— Evet, dedim ya, kendimi kaybetmişim sayın yargıç..

Yargıç bu kez Luka'yı çağırdı; Luka:

— Ben attığım tokattan ötürü hiç pişman değilim, diye rahat konuştu, bu kadın benim hislerimle oynamış, bana ihanet etmiştir. Bu kadın bir nemfomandır..

Dinleyiciler arasında bir dalgalanma oldu:

— Oooo, nemfomanmış.. Kadınlar birbirlerine soruyorlardı:

— Nemfoman ne demek kardeş?..

Yargıç sükûneti iade etikten sonra Fabyan'a:

— Siz de madam, dedi, bir parça sorumlu durumdasınız: Luka'nın dönüşünü bekleyip beklememek şahsî işiniz, mahkemeyi ilgilendirmez, ancak kocanızın ve eski dostunuzun bir çatı altında oturmalarına göz yumduğunuz sürece bu çatışmanın kaçınılmaz olacağını takdir etmeniz gerekirdi..

On dakika sonra kararını bildirdi:

— Gereği düşünüldü: Luka, attığı tokattan ötürü Fabyan Languva'ya bin frank tazminat ödeyecektir; keza Jorj Languva, ilk saldırısından ötürü Luka'ya bin frank tazminat ödeyecektir. Ancak tahrik sebepleri dikkate alınarak Jorj'un tazminatı yarıya indirilmiştir.

Not: Bu karşılıklı tazminattan arta kalan beşyüz frangın, Luka'nın kira hesabına mahsubu câizdir.

Fabyan'a baktı:

— Umarım ki, dedi, bu olaydan sonra Luka'nın apartmanınızla ilgisini kesersiniz.

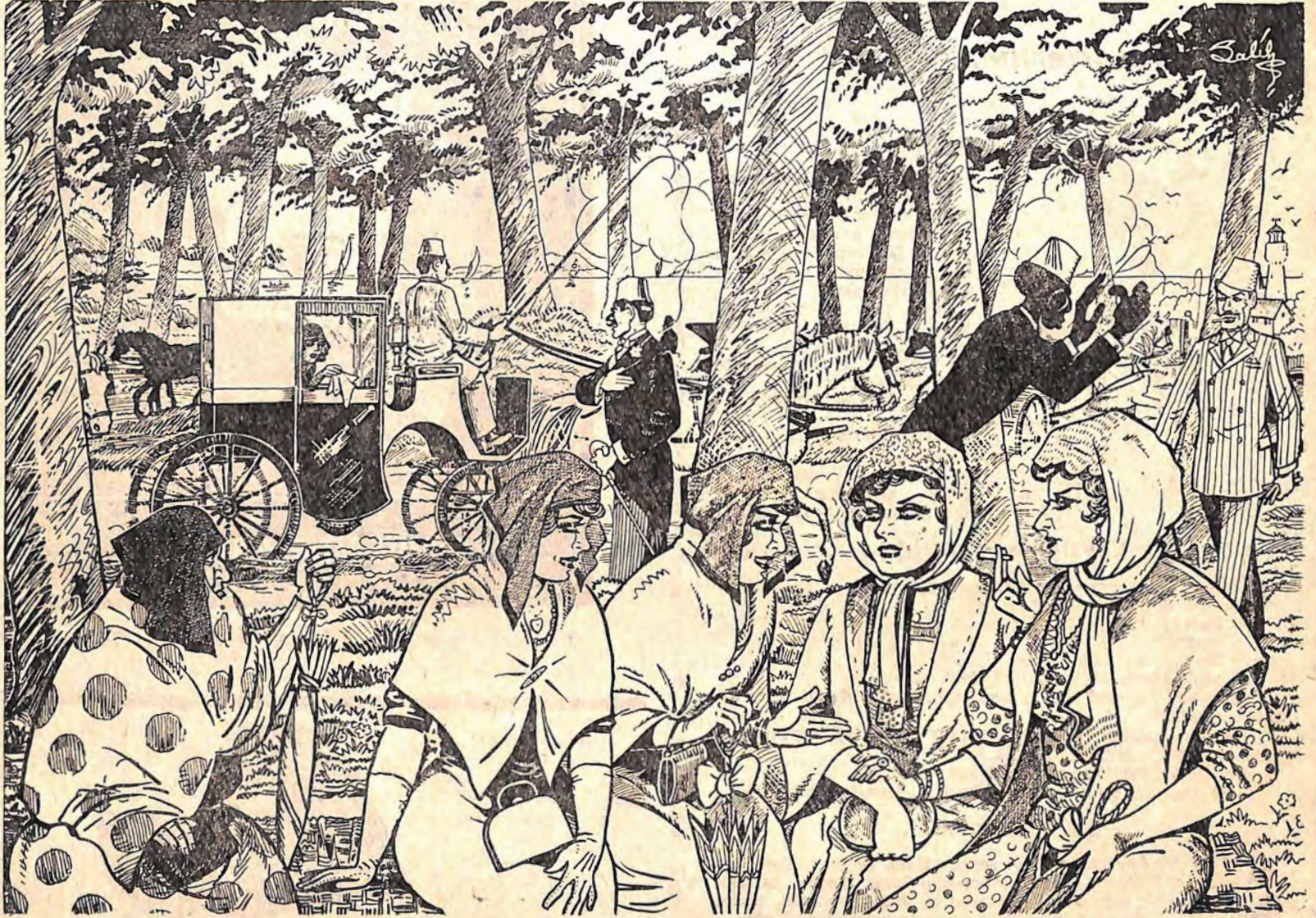
Jorj da, Luka da dikkat kesilerek Fabyan'ın vereceği cevabı beklediler. Kadın kayıtsızlıkla:

— Buna imkân yok sayın yargıç, dedi, Luka geçen ay bir yıllık kira bedelini ödemiştir, daha on ay dairesinde oturmak hakkıdır.

— İkinci bir çatışmadan korkunuz yok o halde?

Kadın omuz silkti:

— Bana ne? Bu onların bileceği iş..

Fenerbahçe'de araba safası :

— Ben, gözyaşımı silmek için mendilinize değil, gönül ateşimi söndürmek için buselerinize muhtacım güzelim!

Adak

Bektaşının bindiği gemi şiddetli bir fırtınaya tutulmuş. Fırtınadan oldukça korkan bektaşi:

— Bu fırtınadan kurtulursam, adımı bilmediğim velinin türbesine bir kurban adagım olsun, der.

Yolculardan biri:

— Yahu, hiç ismini bildiğin zat yok mu? deyince, Bektaşi de: — Pek çok amma, hepsini birer kere aldattım.

Tütün

Bir mecliste tütünün içilmesi'nin helâl, yahut haram olduğundan konuşuluyormuş Hazır bulunanlardan biri aralarındaki Bektaşiye dönerek:

— Buna sen ne buyurursun hazret? demesiyle Bektaşi şu cevabı verir:

— Helâl ise içiyorum, haram ise yakıyorum.

Kürk

Filozofun biri sırtındaki kürkle hühürlenen bir tamdığa:

— Güvenme bu kürke, demiş, çünkü nankördür. Yıllarca sırtında bulunduğu zavallı hayvanı hayvanlıktan kurtaramadığı halde sana mı pâyeye verecek!

Nasıl kadın isterim?..

Yaz geldi... Arıyayım plâjda oynaşımı,

Dolu bir kumsal olsun!..

Esmer güzeller yaktı ateşlere başımı,

Bu sefer kumral olsun!..

Ancak kasap çıkarır şişmanların tadını,

İncecik bir dal olsun!..

Ben sevmem iri yarı, mavna gibi kadını,

Küçük bir sandal olsun!..

Başkası söz atarsa, hattâ bir göz atarsa

Yırtıcı kartal olsun!..

Fakat onun göğsüne yorgun başım yatarsa

Şefkatli, uysal olsun!..

Eli ufak olmalı, beli kıvrak olmalı,

Kim demiş hantal olsun?..

Onun konuşmasını herkes tatlı bulmalı,

Sözü süzme bal olsun!..

Sedef gibi görünsün dişlerinin a lığı,

Dudakları al olsun!..

Asla kabul edemem kadında ortaklığı:

Yalnız bana mal olsun!..

Aşkın enginlerinde dolaşsın kana kana:

Yüreğim bir sal olsun!..

Yurdda, güzel kadına sahip olmaktan yana,

Şöhretim: Kıral olsun!..

Necdet Rüştü EFE

Mahkemede

Dâvâci:

— Efendim bu adamdan dâvâcıyım. Benim bir atım vardır. Geçen ay ticaret kastiyle Anadolu'ya gidiyordum. Atımı bu adama teslim ettim ve atın yemi için günde elli kuruş tahsis ettim. Şartımız şu idi ki, ben bir ay sonra döndüğüm vakit at ile beraber bir ay zarfında toplanan gübreyi de bana verecekti. Atı verdi Fakat gübreyi teslimden imtina ediyor. Anlaşılan satmış. Bunun için zarar ve ziyan talep ediyorum.

Hâkim:

— Mübarek adam insaf et. Günde elli kuruşla doyan atın kaç paralık gübresi çıkar?..

Yedi kat

Bektaşiye:

— Cehennem yedi kattır, demişler, birinci katında binamazlar yanacak, ikinci katında küfürbazlar yanacak, üçüncü katında kumarbazlar yanacak, dördüncü katında...

Bektaşi hemen atılmış:

— Uzatma be imanım, demiş, yanıyan yeri var mı şunun, sen ondan haber ver.

Meşhurlar! Güldürüyor!

Doktorlar üzerine...

Canlı albüm

VÜCUDUNDAKİ ağrılardan şikâyet eden genç bir kadın, bir gün doktor Alfred Adler'e muayene olmağa gelir. Doktorun «soyunun» demesi üzerine, genç kadın elbiselerini çıkarır. Adler, genç kadının baştan aşağı dövmelerle dolu olan vücudunu görünce: — «Oooo!...» diye hayretle gözlerini açar, «siz» der, «canlı bir albümmüşsünüz meğer!» Genç kadın şuh bir kahkaha attıktan sonra: — Erkeklerle, der, bu albümlü hep ücretle gösterirdim.. Ama, size bedava tabii!.

Tavsiyeye karşılık!..

PETER Altenberg'i muayene eden doktor sorar: — İçki içiyor musunuz? — Evet... — Sigara?... — Evet... — Bundan böyle her ikisi de yasak size.. Altenberg hiç cevap vermeden kapıya doğru ilerler. Tam kapıdan çıkarken: — «Durun bir dakika..» diye seslenir doktor. «Tavsiyeme karşılık, üç mark borçlusunuz bana..» Bunun üzerine Altenberg şu cevabı verir: — Tavsiyenizi dinlemeyeceğim ki, size borcum olsun!

Borcum olsun...

KÜÇÜK bir ameliyat geçiren ressam Hans Thoma, iyileştikten birkaç gün sonra operatöre borcunu sorar. Meşhur ressamdan önce hiçbir şey almak istemiyen operatör, sonunda, hâtıra olmak üzere Thoma'dan küçük bir resim yapmasını rica eder.

Birkaç hafta sonra, Thoma yaptığı büyük bir tabloyu doktora götürür. Doktor, küçük bir ameliyat için bu kadar kıymetli bir tabloyu kabul edemeyeceğini söylerse de, ressam ısrar eder. Bunun üzerine operatör: — «Peki, üstadım..» der, «Öyleyse, size bir apandisit ameliyatı borcum olsun!»

Az kazandığı için...

MEŞHUR bir ruh doktoruna giden Mr. Black, arkadaşına anlatıyordu: — Doktorun muayenehanesine girmeden önce, üzerinde, «Baylar» ve «Bayanlar» yazılı iki kapıyla karşılaştım. Tabii hiç düşünmeden «Baylar» a mahsus kapıdan içeri girdim Bu sefer karşıma, «İyimserler» «Kötümserler» yazılı iki kapı çıktı. Önce biraz güçlük çektimse de, sonunda kötümser olduğuma karar verip kapıyı açtım. İçeriye girince karşıma iki kapı daha çıktı... Birinde, «Kazancı 1000 dolardan fazla olanlar» diğerkinde ise, «Kazancı 1000 dolardan az olanlar» yazılıydı. Bin dolardan az kazandığım için ikinci kapıyı açtım ve... kendimi sokakta buldum!

Elinde
bu gün bir tasarruf cüzdanı var
yarın yüzbinler olacak

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 15064 - A - 7413 — 198)

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

**BASIN
İLAN KURUMU**

**TURT İÇİ VE TURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN
HİZMETİNİZDEDİR**

Genel Müdürlük :
Cagaloglu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01
Telgraf adresi : BASINKURUMU

(Basın : 30053 - 197)

Milletler Gülüyor

Film

Bir kaç aylık evli Gaston'a arkadaşları sorar:

— Nasıl, evli olmaktan memnun musun?

— Evet! Karım çok yaman! Dün akşam işten eve dönünce ille de beni sinemaya götür diye tutturdum. Ben de çok yorgun olduğumu söyledim. Hakikaten dün çok çalışmıştım büroda...

Arkadaşı gülererek sözünü kesti:

— Bari film güzel miydi?...

Çek defteri

Bankadan postayla bir mektup alan adam şaşkınlığını saklayamaz ve bir çığlık atar. Sonra karısına hırsıyla döner:

— Çek defterini sana vermekle dünyanın en büyük hatasını yapmışım! der. Hesabımızda 2000 franklık bir açık varmış.

Karısı ondan daha çok şaşırır:

— Nasıl olur sevgilim? diye itiraz eder. Defterde daha altı sayfa var!

İskemle

Dünyanın sayılı üniversitelerinden Yale, Princeton, Harvard mezunu üç gencin bulundukları odaya bir bayan girer.

Yale mezunu erkeklerden birinin kadına bir iskemle vermesini gerektiğini kibarca hatırlar. Princeton mezunu ise sessizce istenilen iskemleyi getirir ve Harvard'lı bu iskemleye oturur...

Şahit

Karı koca saç saça, başbaşa döğüşükleri ve mahalleyi ayağa kaldırdıkları için karakolluk olurlar. Beraberlerinde bir de şahit götürürler.

Komiser şahide sorar:

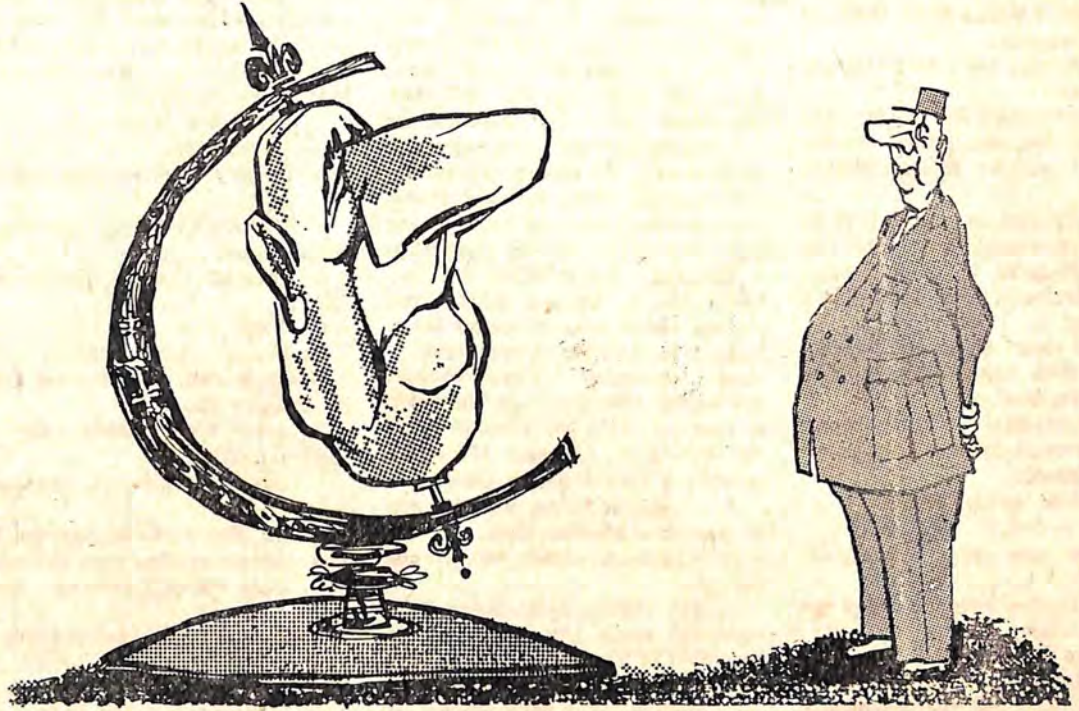
— Kavga başladığında siz bu karı koca ile beraber miydiniz?

Şahit mânâlı bir gülümseme ile:

— Olabilir, der. Zira ben nikâhlarında da şahittim!..

— Bizim oğlan beni korkutmaya başladı: Çocuklarla «polis-hırsız» oynarken hep polis oluyor!

De Gaulle'ün dünyası!

— Hâlâ hoşuma gittiğini söyleyemedim... Ama bugün kırk altıncı dondurmamı alınca biraz şüphelendi!

Kurt

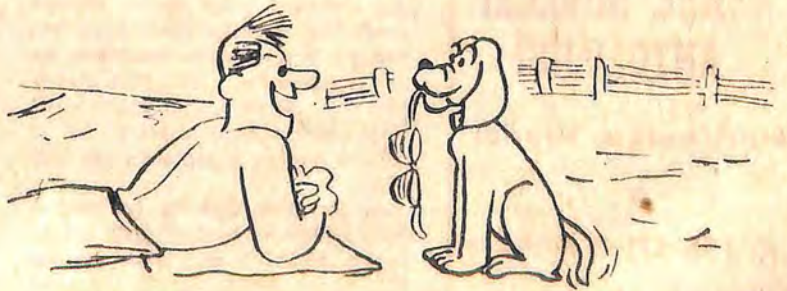
Senelerce kolejde yatılı okuduktan sonra evine bir sürü bavul ve yeni yeni huylarla dönmüştü. Eski Amerika âdetlerine göre arkadaşlarına bir ziyafet vermiş sonra da bavulundaki ci-cilleri teker teker göstermeğe başlamıştı.

Bir aralık elinde halis ipek bir elbiseyi uzun uzun tuttu, herkesin bunu hayranlıkla seyretmesini bekledikten sonra:

— Ne şahane değil mi? Dedi. Düşünün, bunu yapan ufakık bir kurt!

Kızının züppeliklerini dakikalardır seyreden baba nihayet dayanamadı, lâfını kesti:

— İşte o kurt, benim!..

— Bravo, şimdi de aldığın yeri göster bana!..

Kanuna uymak için!

Teksas eyaletinin kasabalarından birine bir gün bir yabancı gelir. En meşhur «Saloon» da viskisini yudumlarken camdan so-kağı seyrederek. Yolun öbür tarafında bir grup adamın kilisenin etrafına hendek kazmakta olduklarını görür. Barmene ne olduğunu sorar. Barmen:

— Geçen ay eyalet valisi bir kanun çıkardı, der. Her bar kiliseye en az 3300 metre mesafede olmalıymış. Gördüğün adamlar kiliseyi yerinden taşımaya çalışıyorlar, üç günleri kaldı!

Akıllı deliler

Münih Üniversitesi aklıye profesörü Kräpelin derse bir deli getirip talebeye takdim etti. Bu zavallı sonsuz bir servete sahip olduğunu zannediyordu. Profesör deli ile eğlenceli bir muhavereye başladı, fakat bütün gayretlerine rağmen deliye servetinin hakiki miktarını söyleyemedi. En sonunda sabrı taşan profesör sordu:

— Her zaman ne güzel cevaplar verirsin, bugün neyin var? Niçin servetinin tam miktarını bize söylemiyorsun?

Bu soru üzerine deli salonu dolduran talebe kalabalığını işaret ederek:

— Görmüyor musunuz, dedi, bunların hepsi benden ödünç istemek için sıra bekliyorlar!

Bu cevap gülüşmelerle karşılandı ve profesör talebelerine dönüp:

— İşte, dedi, size tipik bir misal; her delinin böyle arada bir son derece akıllı konuştuğu dakikalar vardır.

— 11 —

— Söylenme de, ye işte. Üstüne tuzu bastın mı rafadan yumurta olur. Suyu da yudumlaya yudumlaya içtin mi, çay yerine geçer. Ekmeğe de bunun lüküsü herif. Daha ne dalga geçiyorsun?

— Ne dalgası be avrat? Hayretime gitti de.

Selâhattin patatesini soydu. Sevim'in önünden aldığı tuzu üzerine ekti. İlk lokmasını ağızına attıktan sonra:

— Yıkımayacaklar mı evleri, dedi. En çok sevinen, Sevim oldu bu habere. Müjdenin büyüklüğü karşısında patatesinin yarısını Ayhan'a verdi. Asaf:

— Bana vermedin ya abla, dedi. — Al, dedi babası. Sen de benimkinin yarısını ye.

Çocuğa patatesi verdikten sonradır ki, karısının önünde patates olmadığını gördü.

— Seninki nerde Mediha?

— Ben yedim...

— Yalan baba yalan, yemedi, dedi Ayhan.

Adam, Asaf'ın önünden aldığı patatesini karısına uzattı:

— Al ye Mediha, dedi.

— Yedim diyorum sana.

— Biz türbe mi diktik anamıza babamıza. Bunlar da sana dikmezler Ye işte.

Anne, patatesin ucundan bir lokma aldı. Gerisini Asaf'ın ağızına tep-ti.

Sevim sordu:

— Garanti miymiş evlerin yıkılmıyacağı baba?

— Öyle dedi Salih efendi.

Sevim, —Şart olsun— dedi içinden, —Şart olsun, evlendikleri gün Salih efendiye bir çorap hediye edecekti. Kiyacaktı yüzelli kuruşa, alacaktı bir hapishane çorabı. Değerdi doğrusu bu müjdeye.

Son sigarasını yaktı Selâhattin.

— Ben gidiyorum, dedi karısına.

Kadın:

— Öğleye ne yiyecek çocuklar? diye sordu.

Ne çirkin bir soruydu bu Yârab-bim... —Ne yiyecekler?— Azıcık

bir tahsil görmüşü Selâhattin ama, o büyük okuldaki meselelerden de zordu bu sorunun cevabı. —Öğleye ne yiyecekler çocuklar?— Evde ne vardı ki, ne yesinlerdi? —Uydur buydur birşey— dese, ne vardı ki, ne uydursundu? Cebine baktı. Tatlinin anası danası, 830 kuruş vardı. Bir tepsi tatlı 35 lira tutuyordu. Bazan iki, bazan üç gün sürüyordu tükenmesi. Yirmi lira anasıydı, on beş lira da kârı. Bir daha saydı, bir daha saydı... Az parayı saymak kadar dünyada zevkli bir şey yoktu. Tepsie baktı. İçindeki tatlı yarıdan azdı. Onbeş lira tutardı şayet hepsi satılırsa... 830 daha, 23 lira otuz kuruş ederdi. Üç lira, otuz kuruş alacağı vardı. Ama kimdendi bu alacağı? İnsanlardan, bugün tatlı yiyecek olanlardan. Bugün akşama dek tatlıyı tüketirse, 330 kuruş kârı olacaktı. Belli mi olurdu? Belki de satılırdı... Öyleyse, 150 kuruş verebilirdi ekmek parası olarak...

— Al yüzelli kuruş, ekmek parası edersiniz Mediha, dedi.

— Hep kuru ekmek mi yiyecek çocuklar?

— Yok vallaha avrat. Şurda topu topu 330 kuruş alacağımız var. Onun da 150 kuruşunu verdim. Geriye 180 kuruş para kaldı.

— Seksen kuruş daha ver de bâri kırk kuruşluk yağla iki de kırık yumurta alsın çocuk. Domatesli yumurta yaparım, yerler...

— Domates var mı ana? diye sordu Asaf.

Domatesi unutmuştu kadın.

— Heyya, dedi, yirmi kuruş daha ver de onunla da domates alalım.

— Diktiniz namussuzum ocağıma inciri.

Ayhan, bacaklarına yapıştı babasının.

— Beş kuruş da bana ver baba, dedi.

— Ne yapacaksın beş kuruşu?

— Şeker alacağım.

— Bırak be oğlum şekeri... Çok şeker yiyenin dişleri çürürmüş. Dua et de şu tatlıyı bugün temizleyim, akşam gelince tepsinin şerbetini sana sıyırttırırım.

Osman mızızlandı:

— Sıra bendeydi ya baba? dedi.

Baba, kaş göz etti Osman'a... Osman anlamıştı. Pis pis sırttı.

Selâhattin, karısına bir lira daha verdikten sonra:

— Alasmaladık Mediha, dedi.

Kadın da dahil, çocukların hepsi de kapiya çıkmışlardı. Hep bir ağızdan:

— Hayırlı işler, dediler.

Selâhattin iki kulpundan yakaladığı arabasını, —Ya Allah— diyerek sürdü. Arkasına bakmadı. Baksaydı, satışı için dua eden, kıpırdayan dudaklar görecekti... Mini mini dudaklar... —Allahım, babamızın işini rast getir— diyen dudaklar.

Baba gözden kaybolunca ana, Sevim'e:

— Haydi kızım, sök şu yorganların kılıfını da asalım, dedi. Güneş bugün maşallah ateş gibi olacak. Kurusunlar biraz. Yalnız, söktüğün ipleri yabana atma. Sonra tekrar yorganları kaplamak için lâzım olur.

Söylese miydi acaba annesine?

Anlatsa mıydı vaziyeti? Belki de memnun olurlardı. Kimbilir... Bir boğaz eksik olurdu çorbadan, bir kaşık eksik olurdu sofradan. Nasıl olsa eninde sonunda evlenmiyecekler miydi? Nasıl olsa birine vermiyecekler miydi onu? Hiç olmazsa gönlünün istediğine versinlerdi. Bir fabrika yağcısına. Ayda tastamam 150 lira gelirli birine...

— Ana, dedi Sevim.

— Ne var kız?

— Bir şey söyleyeceğim sana?

— Söyle!...

— Çocukların içinde söylemek istemiyorum.

— Kötü bir rüya mı gördün ya?

— Değil anne.

Mediha, çocuklara bağırdı:

— Haydi ulan, biraz kapının önünde oynayın siz!

Çocuklar dışarı çıktılar, ana kız içeriye girdiler.

— Söyle kız bakalım, neymiş o öyle?

Sevim utanıyordu söylemeğe. Başını açık peçereden yana çevirdi.

— Beni Fikret istetecek anne, dedi.

Anne hiçbir tepki göstermedi bu söze.

— Biliyordum kızım, dedi.

— Nerden biliyordun anne?

— Akşam onun yanına gittiğini de biliyordum. Ama sana güvenim vardı. Rezillikten kurtulacağına imanım vardı. Git kurtul kızım, git kurtul bu rezillikten.

— Ayda yüzelli lira alıyor anne.

— Garantili para kızım. Baban gibi, ya olur, ya olmaz değil. Oğlan iyi çocuk... Anası babası da iyi. Gül gibi geçindirirler seni.

— Üçyüz lira da parası var anne.

— İyi kızım, üst baş alırsınız.

— Ev yapacağız biz.

— İyi kızım. Allah gönlüne göre versin.

Kızının saçlarını okşadı. Her ana gibi ağladı...

— Git kurtul kızım, git kurtul...

Nasıl olsa bizim olacağımız yok, kurtulacağımız yok bu rezillikten.

Bir de şu çocukları ölmeden onbeşine vardırabilseydim, bir de şunların kıcını baktan kurtarabilseydim, o zaman gözüm açık gitmezdi. Bir karı, bir koca kalırdık geriye. O zaman ölsen de hoş, kalsan da...

— Dügün de yapacak anne...

— Yazık kızım, düğüne edilen masrafa yazık. Nenize düğün? Sen kimin kızısın, o kimin oğlu ki düğün yapıyorsunuz? Ele temâşaya ne lüzüm var? O paraynan, tencere, gazocağı alın, daha iyi...

— Fikret, yapalım diyor da anne... Beyaz taftadan bana gelinlik alacakmış. Naylon çamaşır da alacakmış...

— Çarçur etmeyin paraları kızım. İnsan bir tek kuruşun kıymetini, bir tek kuruşa ihtiyacı olduğu zaman bilir...

Sevim, annesinin elini ağızına götürmüş öpüyordu.

— Bugün annesigil ılıcadan gelince istetecekmiş...

— Olur kızım. İstesinler... Veririz, gidersin.

— Babam ne der bu işe?

— Babam mı ne der? Görmüyor

mu çektiğimiz rezilliği? O da ister, hiç olmazsa bir kişinin olsun bu rezillikten kurtulduğunu... O da ister, hiç olmazsa bir kişinin insan gibi yaşadığını. Ne diyecek? Çok iyi oldu diyecek.

— Anne!...

— Söyle kızım.

— Ben Osman'ın önlüğünü Fikret'e aldırırım. Hiç düşünme sen o...

— Sen işine bak kızım. Bir dert önlük değil ki... Her şey dert bu evde... Onun için sen önlüktür, bilmem nedir boşu boşuna rahatsız etme oğlanı. Biz nasıl olsa oluruz...

O pazen pijamasını karaya boyarım, yine olur. Allah yeter ki hastalık vermesin kızım. Benim bütün korkum bu... Aklıma gelince tüylerim diken diken oluyor. Fakire sıtma verem demektir...

Ana kalktı oturduğu yerden. Bunun ucundan akan yaşı yağlığı'nın ucuyla sildi.

— Haydi kızım, sök şu yorganları, dedi.

Selâhattin eve geldiğinde, ancak tatlinin yarısını satabilmişti. Kapıdan girerken:

— Millet mi ağzının tadını bilmiyor, yoksa para mı kıymetlendi bilmiyorum. Gün akşama kadar dolaş, yarım tepsi tatlıyı satama.

Evde âdetti. Baba içeriye girer girmez, tepsie bakılırdı. Ayhan da dahil, hepsi gelip teker teker bak- tılar. Tepsie bakan suratını astı, bakan suratını astı. Oysa ki tepsi tükenmiş olsaydı, herkes neş'e- nirdi. Çocuklar bilirlerdi ki, o gün lokma kendi tâbirleriyle, elli altı- dandı. Ekseri böyle günler, fasul- ya vurulurdu ocağa. Ya da yerine göre, yağlı bir bulgur pilâvını ya- nına, iki yüz elli gram yoğurda ka- rıştırılan on bardak suyla halis ay- ran. Belki üzerine, birer lokma da helva yerlerdi. Ama bugün öyle ol- mıyacaktı... Günler vardı ki öyle ol- muyordu. Yine uydur buydurdu ak-şam yemekleri... Sessizliği Ayhan bozdu:

— Babam tatlıyı satamamış, de- di.

(Devamı var)

TÜRK KADIN ŞİİRLERİ

AŞK ŞİİRLERİ ANTOLOJİSİ

İkinci baskısı yapıldı

P.K. 136 Ulus-Ankara
Ödemeli gönderilir

(Ak. : 199)

AKBABA

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50 Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıl- lığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilecek abonelerden uçak mas- rafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

İLAN FİYATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

GEYMİS FLORYADAN SEVGİLERLE

CİZEN
BÜLENT
EREN

HAFTAYA GİLDİ DA BİTTİ MASALLAH!..

Dünya Karikatürleri

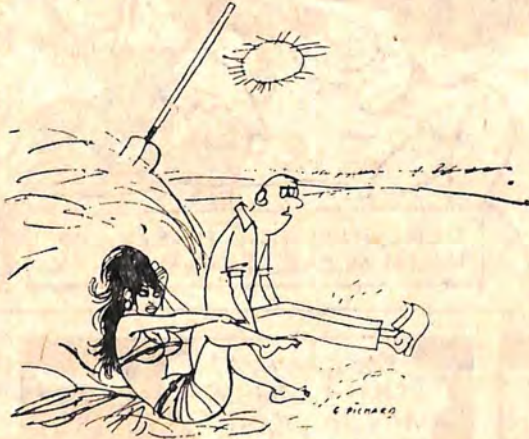
-SEVGİLİM, İÇİN RAHAT ETSİN... BURADA YASAK OLDUĞU İÇİN MONOKİNİ GİYİYORUM!..

-BİR ARKADAŞ OLSUN, EDİNMEĞE HAKKIM YOK MU?..

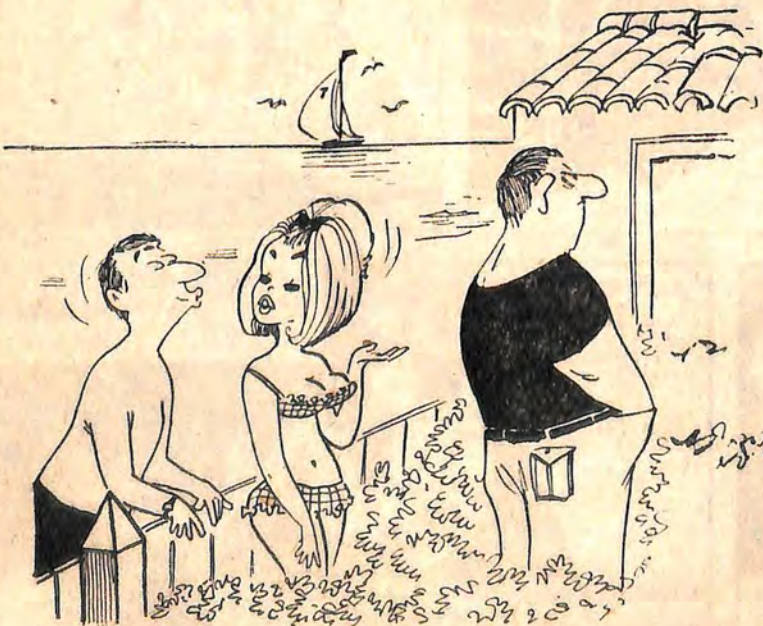
-SEN OKUMUYOR MUSUN?..
-HAYIR, TABİAT KARŞISINDA DÜŞÜNMEK DAHA TATLI!..

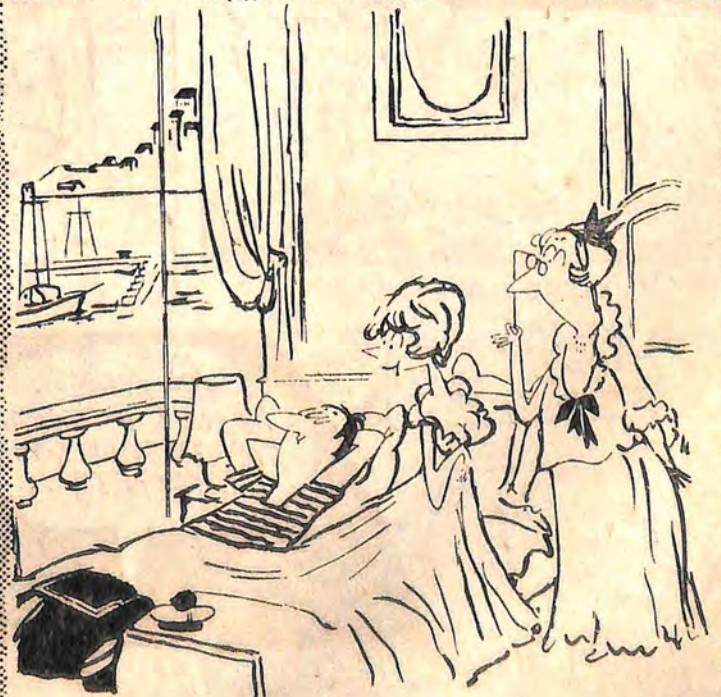
-KIYMETİNİ BİLELİM: YARIN KIS BASTIRINCA BU ATEŞLİ GÜNLERİ ARAYACAĞIZ!

-EYVAAA... YUMUŞAK BİR ŞEYE BASTIM...
-YUMUŞAKSA BANA AİT DEĞİLDİR!

-DİKKAT ET, KOCAN BOKS ŞAMPİYONUDUR!
-KORKMA, BEN DE KOŞU ŞAMPİYONUYUM!

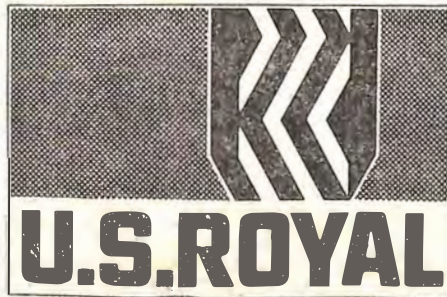
-KİM OLDUĞUNU NE BİLEYİM ANNE?
GECE DALGALAR ATMIŞ OLACAK...

Sizin başınıza gelmez !

Lâstik patlaması herkesin canını sıkar... Hele bu, ailece seyahate çıktığınız bir sırada vukubulursa... Böyle bir aksilik ihtimalini mümkün olduğu kadar azaltmak için tedbirli davranınız... U. S. Royal lâstikleri fazla yüke, sarsıntıya, darbeler, hararete karşı çok dayanıklıdır. Harika birleştirici CVC sayesinde lâstigin taban ve gövde

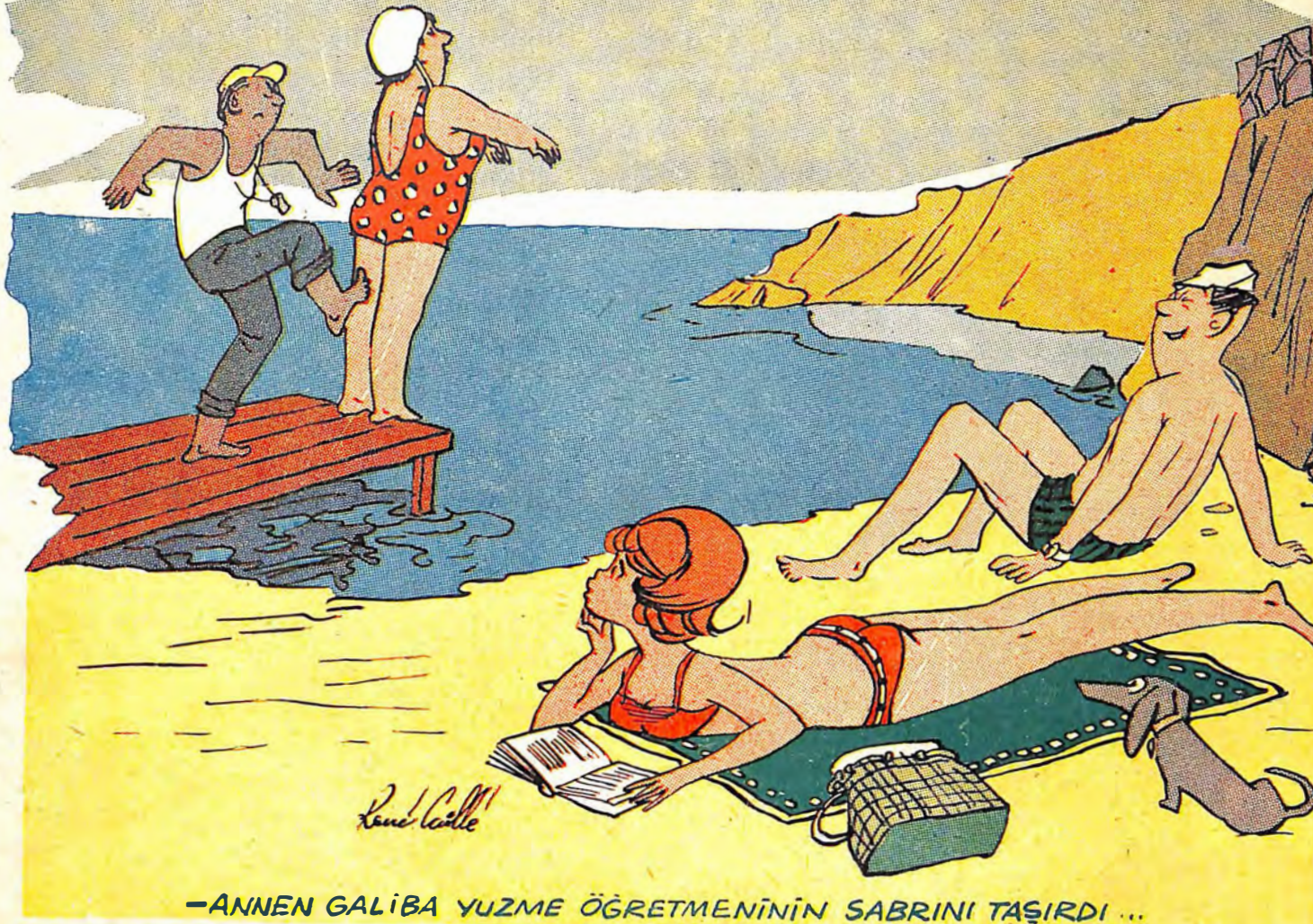
kısımlarının ayrılması ihtimali bertaraf edilmiştir. İmalâta münhasıran naylon iplikler kullanılır. U. S. Royal lâstikleri her türlü yola çok iyi oturur. Rahat direksiyon sağlar. Vasitanızı U. S. Royal lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz. U. S. Royal lâstiklerinin her vasıtaya uygun bir çeşidi vardır.

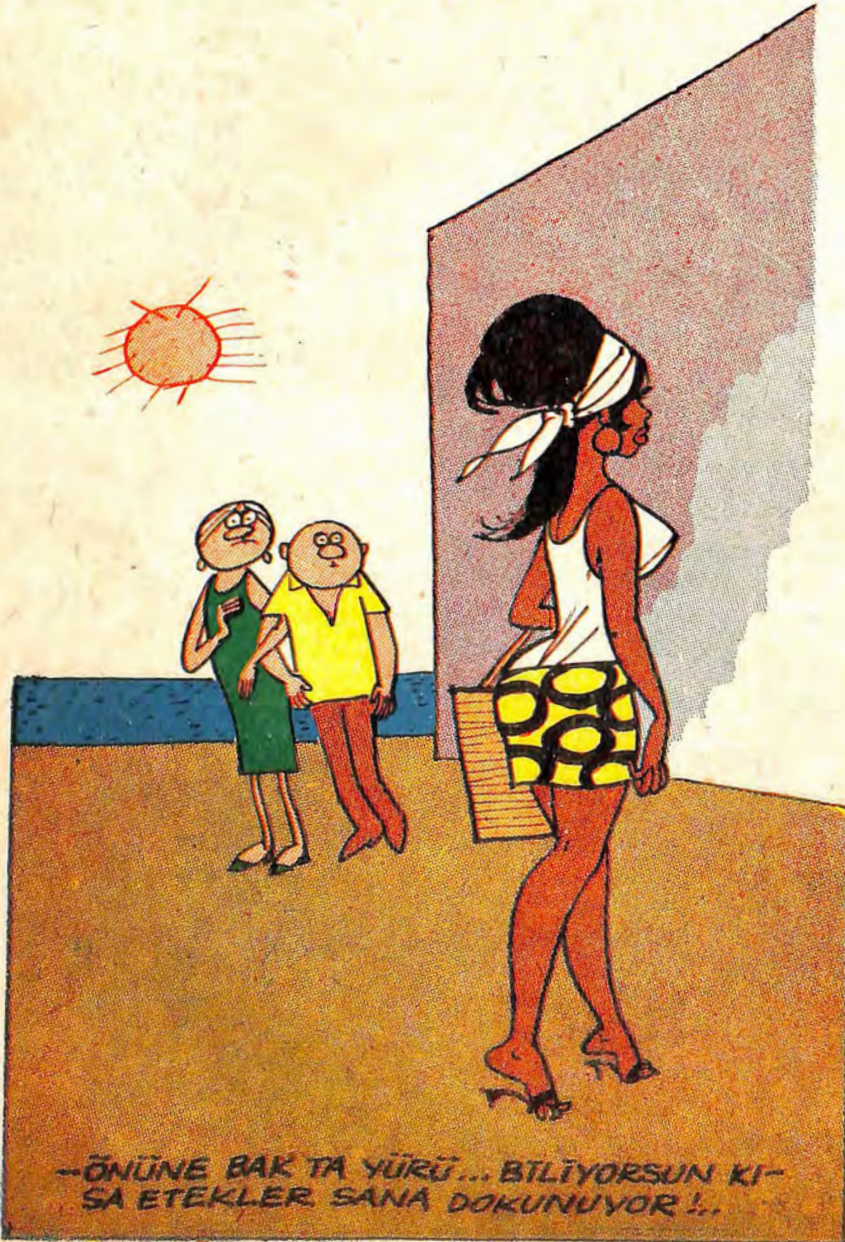
YAMAN ŞOFÖRÜN LÂSTİĞİ

A K B A B A

K. Do noter

-ANNEN GALİBA YUZME ÖĞRETMENİNİN SABRINI TAŞIRDI ...

-ÖNÜNE BAK TA YÜRÜ... BİLİYORSUN KI-
SA ETEKLER SANA DOKUNUYOR !..

-AMA DOKTOR BEY, SİZ BANA HASTA NE
İSTERSE YAPSIN DEMEMİŞ MİYDİNİZ ?